

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνιστώμενον υπό του 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίᾳ. δρ. 8,—
Εξαμήνιος. » 4,50
Τρίμηνιος. » 2,50

Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,—
Ἐξαμήνιος » » 5,50
Τρίμηνιος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 καὶ 20 Ἰουνίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 28—29

ΕΙΚΟΣΤΗ ΟΓΔΟΗ ΚΥΡΙΑΚΗ "ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

ΚΥΡΙΟΙ καὶ δεσποινίδες, λαμβάνω τὴν τιμὴν γὰρ συστηθῶ μόνος μου· εἰμὶ ἐγώ, ὁ νέος γραμματικός τῆς Διαπλάσεως, Ἀζαρίας ὁ Φαληρεύς. Ἀπὸ τὴν εἰκόνα μου τὴν ὁποίαν ἐξωγράψισεν ὁ κ. Βώττης, βλέπετε ὅτι δὲν ὁμοιάζω καθόλου μὲ τὸν προκατόχον μου καὶ φίλον μου Ἀνανίαν. Τουλάχιστον ἐξωτερικῶς... Ὅσον διὰ τὸ ἐσωτερικόν, ὁμολογῶ μὲν ὅτι ὁ Ἀνανίας εἶχε πολλὰ προτερήματα πού δὲν τὰ ἔχω ἐγώ, καυχώμαι ὅμως ὅτι ἔχω κ' ἐγώ μερικά πού δὲν τὰ εἶχεν ἐκεῖνος. Πρῶτον, δὲν κάνω ἀλογοπαιγνία καὶ δεύτερον, δὲν χάνω τὰς ἀπαντήσεις σας. Νά, αὐτὴ ἡ κρίσις τῆς Κυριακῆς, ἡ πρώτη πού γράφω, δὲν ἔχει οὔτε ἓν ἀλογοπαιγνιον, καὶ ἔχει ὅλας τὰς ἀπαντήσεις πού μᾶς ἐστείλατε, χωρὶς νὰ λείπη οὔτε μισή!

Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἡ κυρία Διάπλασις σὰς ἐσύστησε τὴν ἄλλην φοράν τὸ νέον τῆς προσωπικόν. Ἐκτὸς ἀπὸ ἐμέ, εἶνε ἀκόμη ἡ ἀδελφὴ μου Τρισεύγενη, ἡ γραμμα-

«Πολυάριθμον, καθὼς βλέπετε, καὶ τὸ νέον προσωπικόν τῆς Κυρίας Διαπλάσεως...» (Σελ. 230, στ. α'.)

μικρή, τα μικρότερα: αδελφία μου Μισαήλ, Μιχαήλ, Ραφαήλ, Κοζός, Ζοζός, Μιμής, Μπέμπης κτλ. (ένδεκα τὸν ἀριθμὸν καὶ ἐγὼ δώδεκα,) ὁ γέρω Μαθουσάλας ὁ οἰκονόμος, καὶ ὁ μικρὸς ἄσπρος σκύλος μας Πέρβερος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀγαπᾷ διόλου τὶς γάτες, καὶ ποὺ μόλις ἦλθεν, ἐτρέψεν εἰς φυγὴν τὴν Πίσσαν.

Πολυάρθρον, καθὼς βλέπετε, καὶ τὸ νέον προσωπίκον τῆς Κυρίας Διαπλάσεως. Καὶ τώρα, ὅπως καὶ πρίν. Σεῖς, ἂν ἦσθε εἰς τὴν θέσιν τῆς, θὰ ἐδάχατε 'εἰς τὸ σπῖτι σας καὶ 'εἰς τὸ κεφάλι σας τέσους ἀνθρώπους; Ἄλλοι ἀποκρίνεσθε ναί, ἄλλοι ὄχι. Ξεύρω πολὺ καλὰ τὴν γνώμην καθενὸς εἰς τὸ ζήτημα αὐτό. Διότι εἶνε ἴσα-ἴσα ἡ ἐρώτησις τῆς 28ης Κυριακῆς: «*Ἄν ἦσουν ἀπὸ τώρα οἰκοδόμοινα ἢ οἰκοδόμοι τῆς, πόσους ὑπηρετάς θὰ εἶχες καὶ τί ἔργον θ' ἀνέθετες εἰς τὸν καθένα;*» — Καὶ πρὸ ἐλίγου ἀνέγνωσα τὰς ἀπαντήσεις σας...

Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δὲν ἐχάθη καμμία, ἐκτὸς ἂν ἐχάθη εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. Ἡ κυρία Διάπλασις τὰς παρέδωκεν εἰς ἐμέ, ἐγὼ δὲ βοηθούμενος ἀπὸ τῶν μεγάλητερά ἀδελφία μου, τὰς ἐξεχώρισα, τὰς ἐδιάβασα καὶ τὰς ἐφύλαξα μὲ φροντίδα, προσοχὴν καὶ τάξιν. Φαίνεται ὅτι ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τὸ πᾶν. Ἐγὼ δὲ ἔτσι ἤθελα νὰ γίνῃ ἡ κρίσις τῆς πρώτης μου Κυριακῆς: μὲ τὰς ἀπαντήσεις ὅλας, σῶας καὶ ἀβλαβεῖς.

Θὰ πῆτε ὅτι ἂν ἐχάνοντο καὶ μερικαὶ, δὲν θὰ ἐχάναμεν τίποτε σπουδαῖον. Δὲν λέγω ὄχι. Π:χ: αἱ ἀπαντήσεις ἐκείνων ποῦ δὲν ἐννοοῦν νὰ ἀπαντήσουν μὲ κανένα τρόπον, καὶ ὅμως ἀπαντοῦν... Ἀπὸ καμμίαν Κυριακὴν δὲν λείπουν αὐτοί. Ἀς ἤξευρα ὅμως τί γυρεύουν!... Ἀ, αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θ' ἀναφέρω κανένα. Δὲν θέλω νὰ ἐνθαρρύνεται αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἐξυπνάδας. Δὲν ἔχεις τί νὰ ἀπαντήσης; μὴν ἀπαντᾷς, Τὸ ἀκοῦς καὶ σύ, Ἑλληνικὸν Ὀνειρον, ποῦ φέρνεις ὡς δικαιολογίαν τὴν ἀπειθαριάν σου; Τί σημαίνει ἂν δὲν ἔχῃς χρήματα σήμερον διὰ νὰ πάρῃς ὑπηρετάς; Ὑπόθεσε ὅτι εἶχες. Δόξα σοι ὁ Θεός, μὲ ἕνα ἂν ἀρχίζει ἡ ἐρώτησις τῆς Διαπλάσεως.

Ἀμὴ τὸ Πουλὰκι τῆς Ἐρήμου ποῦ θὰ ἔπερνε ὡς ὑπηρετρίαν μόνην... «τὴν ποθητὴν καὶ ἀγαπητὴν τοῦ Διάπλασιν», καὶ θὰ τῆς ἀνέθετε τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ μόρφωσιν τῶν τέκνων του; Ἀλλὰ δὲν πιστεύω ἡ κυρία Διάπλασις νὰ πηγαινὴ νταντᾶ... Ἐκτὸς ἂν τὸ Πουλὰκι τῆς Ἐρήμου ἐννοῇ ἀπλῶς, ὅτι θὰ ἐνέγραφε τὰ παιδιὰ του συνδρομητάς. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε πλέον ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς 28ης Κυριακῆς!

★

Ἀς ἴδωμεν τώρα μερικοὺς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ἢ δὲν θὰ εἶχαν διόλου ὑπηρετάς. Καὶ νὰ πρῶτος ὁ Λόφος τοῦ Γάνου, ὁ ὁποῖος ἔχει δέκα ὑπηρετάς... Δέκα;! μὰ τί εἶπαμε; Ναί, ἀλλά... τοὺς δέκα δακτύλους του! Ἡ ἀπάντησις του εἶνε ἀρκετὰ εὐμορφῇ. Φαντάζεται, — ἢ ὀνειρεύεται, — ὅτι ἦτο προτῆτερα πλούσιος καὶ μαλθακὸς οἰκοδεσπότης, καὶ ὅτι εἶχε δέκα ὑπηρετάς ἀληθινούς. Τὸ πρῶν, μόλις ξυπνοῦσε, ἄλλος τὸν ξεσκέπαζε, ἄλλος τὸν ἐπλενε, ἄλλος τὸν ξεσκόνιζε, ἄλλος τὸν ἐντυνε. Μίαν φορὰν ὅμως αὐτὰ τοῦ τὰ ἔκαμαν τόσον ἄσχημα, ὥστε ὁ οἰκοδεσπότης ἐθύμωσε, τοὺς ἔδειρε καὶ τοὺς ἐδιώξεν ὅλους. Ἐπειτα ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειαν ἄλλων δέκα ὑπηρετῶν ποῦ ἔμεναν ἀδρανεῖς ὡς τότε, καὶ αὐτοὶ τὰ ἐκατάφεραν λαμπρὰ καὶ δὲν τὸν ἐθύμωσαν διόλου. Ἐκτοτε τοὺς ἐκράτησεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος. Μὲ ἄλλους λόγους τὰ κάμνει μόνος του ὅλα. «Φαντασθῆτε—ἐπιλέγει—ὅτι τώρα μόνος μου θὰ καθάρσω τὸ γραφεῖόν μου καὶ ἴσως... καὶ τὰ πιάτα μου.»

Τὸ Πίσσις-Πατρίς, ἀπὸ τὴν ἰδίαν κατηγορίαν, ἔχει πέντε ὑπηρετάς ἢ μάλλον ὑπηρετρίας. Ὀνομάζονται: ὄρασις,

ἀκοή, ἀφή, ὄσφορησις, γεῦσις. Τὰς διαιρεῖ δὲ εἰς δύο τμήματα: εἰς τὰς κυρίως ὑπηρετρίας τῆς ψυχῆς, — ὄρασις καὶ ἀκοή, — καὶ εἰς τὰς κυρίως ὑπηρετρίας τοῦ σώματος, — ἀφή, ὄσφορησις, γεῦσις. — Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι βοηθοῦνται ἀμοιβαίως, ὥστε καὶ αἱ πέντε ὑπηρετοὺν συγχρόνως καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν. Ἡ ὄρασις π:χ: δὲν ὑπηρετεῖ τὸ σῶμα ὅταν μὴν κάμνῃ νὰ βλέπωμεν τὴν ὥραιαν τροφὴν; ἡ δὲ ὄσφορησις δὲν ὑπηρετεῖ τὴν ψυχὴν, ὅταν μὴν φέρῃ εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τὴν εὐωδίαν ἐνὸς ἀνθρώπου, ἡ ὁποία μὴν βυθίζει εἰς τὰ ὠραιότερα ὄνειρα; Ὁπωσδήποτε, αὐτοὶ εἶνε οἱ μόναι ὑπηρετῆται τοῦ Πίσσις-Πατρίς. Ἐπιλέγει δὲ ὅτι «ὡς τώρα τὸ ὑπηρετήσαν καὶ οἱ πέντε εὐσυνειδήτως, καὶ εἶνε πολὺ ἐπ' ἀριστοῦ ὑπηρετῶν μὲ αὐτοὺς, καὶ ἐλπίζει νὰ εἶνε ἐλὼν τὸν τὴν ζωὴν», — τὸ ὁποῖον τοῦ εὐχομαὶ ἀπὸ καρδιάς.

Ὁπως ὁ Λόφος τοῦ Γάνου, καὶ ἡ Ἰδανικότης ἔχει ὁμοίως «εἰς τὴν διάθεσιν τῆς δέκα μικροῦς ὑπηρετάς, ἀνίσου ἀναστήματος». Ἐξ αὐτῶν οἱ δυνατώτεροι καταγίνονται εἰς τὰς χονδρὰς ἐργασίας, ἄλλοι εἶνε ἐπιτηδείότεροι εἰς τὰς λεπτὰς, καὶ οἱ λοιποὶ τοὺς βοηθοῦν... «Καὶ αὐτοὶ οἱ θαυμασταὶ ὑπηρετῆται μου, λέγει, εἶνε οἱ δέκα δακτύλοι μου, τοὺς ὁποῖους ἡ κεφαλὴ μου διευθύνει καὶ ἡ καρδιά μου συγκατεῖ» δὲν ἔχω ἀνάγκην ἄλλων» μοῦ εἶνε ἀρκετοί.»

Μὲ ἄλλους λόγους, οἱ φίλοι μας αὐτοὶ ἔχουν τὴν ιδεάν ὅτι οἱ ὑπηρετῆται εἶνε περιττοί. Καθεὶς εἰμπορεῖ ἐξαίρετα νὰ ὑπηρετῆται μόνος του. Θὰ ἴδωμεν παρακάτω καὶ ἄλλους ὁμοβροντας. Ἐν τῷ μεταξῷ, χάριν ποιικιλίας, ἄς ἐξετάσωμεν ἕνα φάκελλον μὲ πέντε-ἕξ ἀπαντήσεις, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἡ ἀδελφὴ μου Τρισεύγενη ἐπέγραψε «Βούλγαροι.»

Βούλγαροι; Καὶ τί γυρεύουν ἐδῶ οἱ Βούλγαροι; — Μὰ γὰρ ἀκούστε τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἑλλήνος Βουλγαρομάχου: «Ἐγὼ, λέγει, ἂν ἦμουν ἀπὸ τῶν πλούσιος οἰκοδεσπότης, θὰ ἔπαιρνα κατ' ἔτος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου εἴκοσι νέους ὑπηρετάς μεθ' ἐνὸς καλοῦ γυμναστητοῦ, διὰ νὰ τοὺς γυμνάζῃ εἰς τὰ στρατιωτικά. Οὕτως, εἰς διάστημα 50 ἐτῶν, θὰ εἶχα 1000 στρατιώτας καλῶς γυμνασμένους μετὰ 50 ἀξιωματικῶν, τοὺς ὁποῖους δι' ἐξέδωκεν μου θὰ ἔστελλα εἰς τὰ βουλγαρικὰ σύνορα, πρὶν καταπολέμῃ τῶν Βουλγάρων καὶ τῆς μεγάλης βουλγαρικῆς ιδέας.» Μετὰ 50 χρόνια;... Ἀ, εἴλε μου Βουλγαρομάχε, οὐ φαίνεται ὅτι μετὰ τόσα χρόνια θὰ εἶνε πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ ὁ στρατός σου. Ζήσε, μαυρὲ μου, νὰ φᾶς τριφύλλι δηλαδὴ!

Τὸ Σπαθὶ καὶ Κορώνα τουλάχιστον θὰ ἐνέργει κάπως δραστηριώτερα. Θὰ ἐγύμναζε καὶ αὐτοὺς τοὺς ὑπηρετάς του εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν ὅπλων, ἀλλὰ θὰ εἶχε μόνον δέκα, καὶ ἂν ποτε καὶ ὅταν θὰ ἐκηρύσσεται ὁ πόλεμος κατὰ τῶν Βουλγάρων, «θὰ ἐτίθετο ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁ ἴδιος καὶ θὰ τοὺς ὠδήγει εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης». Ὁ ἐπίλογος εἶνε ἀκόμη περιεργότερος: «Οἱ ἄνθρωποι, λέγει, θὰ ἔμενον ἐκκληκτοὶ πρὸ τῆς παρελάσεως τοῦ τάγματος τῶν ὑπηρετῶν μου, μὲ τοὺς σκούφους τῶν, τὰς ἄσπρες ποδιές τῶν καὶ τὸ οἰκόσημόν μου κεντημένον εἰς αὐτάς.» Ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην, σὰς βεβαιῶ, ὅτι τὸ Σπαθὶ καὶ Κορώνα ἔχει καὶ οἰκόσημον!

Ὁ Ἀθανάσιος Διάκος πάλιν ἔχει ἕνα σχέδιον φοβερῶς ἀντιβουλγαρικῆς συνωμοσίας: Τοὺς ὑπηρετάς του—πολλοὺς, —θὰ τοὺς ἐμάνθανε βουλγαρικά, θὰ τοὺς ἐνέδιδε στρατιωτικὰς στολὰς βουλγαρικὰς, καὶ θὰ τοὺς ἔστελλεν... εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Βουλγαρίας, νὰ σκοτώσουν τὸν Βασιλέα καὶ νὰρπάξουν τοὺς θησαυροὺς του. Ὁπως ἐπάνω-κάτω εἰς τὰ παραρῦθια. Ἐπειτα, ἐνῶ ἡ Βουλγαρία, χωρὶς βασιλέα, θὰ ἐταράσσεται ὑπὸ στάσεων, ὁ Ἀθανάσιος Διάκος, μὲ τοὺς θησαυροὺς του, θὰ ἔκαμνε... πλοῖα καὶ θὰ τὴν ἐκυρίευεν. Ἐδῶ σὰς θέλω!

Ὁ Παρήγορος Ἄγγελος ὅμως θὰ ἤθελεν ἀπλῶς νὰ ἔχῃ δούλους... ὅλους τοὺς Βουλγάρους, διὰ νὰ τοὺς τυραννῇ ὅπως τυραννοῦν ἐκεῖνοι σήμερα τοὺς Ἑλλήνας... Κ' ἐγὼ

ἐρωτῶ, τί θὰ ἤθελε διὰ τροφὴν τέσων ὑπηρετῶν ὁ Παρήγορος Ἄγγελος; Φαντασθῆτε νὰ εἶχεν εἰς τὸ σπῖτι τοῦ ὅλους τοὺς Βουλγάρους!...

Τὸ μῖσος ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος μας ἐνέπνευσε, βλέπετε, ὄχι καὶ πολὺ λογικὰς ἀπαντήσεις. Δὲν εἶνε ἀξιοκατάκριτος κανεὶς ὅταν μισῇ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος του, ἀπειναντίας. Πρέπει ὅμως νὰ προσέχῃ καὶ νὰ μὴν ἀνακατεύῃ αὐτὸ τὸ μῖσος ἐκεῖ ὅπου δὲν πάει. Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν ἐπερίμενα ποτὲ ὅτι μία ἀπάντησις εἰς τὴν 28ην Κυριακὴν θὰ ἤμπορούσε νὰ σχετισθῇ μὲ τοὺς Βουλγάρους. Καὶ ὅμως εὐρέθησαν τέσσαι!

Ἀμὴ ὁ Ἐνθουσιώδης Ἑλλήν, ὁ ὁποῖος θὰ ἤθελε νὰ εἶχε πολλοὺς, ἀπείρους ὑπηρετάς, διὰ νὰ τοὺς κάμῃ... ἀστυνομίαν, καὶ νὰ τοὺς βάξῃ «νὰ τιμωροῦν αὐστηρῶς ὅλους τοὺς ταραξίας καὶ τοὺς κακοποιούς», πρὸ πάντων δὲ τὰ παιδιὰ ποῦ παίξουν πετροπόλεμον καὶ δὲν σὲ ἀφίνουν νὰ βγῇς περὶ πατον;... Καὶ αὐτοὺς, βλέπετε, ἐπάνω-κάτω τὰ ἴδια.

★

Ἀς ἀνοίξωμεν τώρα ἄλλον φάκελλον, ὁ ὁποῖος γράφει ἀπ' ἐξω «Ὀνειροπόλοι». Ἡ Τρισεύγενη ἐννοεῖ ὅτι αὐτοὶ ἀπαντοῦν μὲ ὄνειρα. Κάτι εἶδε κανεὶς εἰς τὸν ὕπνον τοῦ σχετικόν καὶ τὸ διηγῆται ἐν ἐκτάσει. Εἶνε ἕνας τρόπος, ὁ ὁποῖος εἰς κάθε Κυριακὴν ἀριθμεῖ πολλά... ὅμματα. Αὐτὸ δὲν πᾶ λέγω ἐγὼ, ἀλλὰ ἡ κυρία Διάπλασις. Διότι εἶνε ὁ δυσκολώτερος τρόπος. Χρειάζεται κόπος πολὺς διὰ νὰ ἐπινοήσῃ κανεὶς ἐν ὥραϊον ὄνειρον καὶ νὰ τὸ διηγῇ ὥραϊα. Οἱ περισσότεροι φλυαροῦν χωρὶς χάριν καὶ χωρὶς ἐννοίαν. Εἰμπορὼ νὰ κάμω κάποια ἐξαιρέσις (μὲ εὐφημον μνείαν) διὰ τὴν Γλυκεῖαν Πατρίδα καὶ τὸν Νικηφόρον Ὀδρανόν. Καὶ ἄλλην μίαν (μὲ ἔπαινον) διὰ τὸ Λάκρυ Ὑποδοῦλου Ἑλλήνος: Ὁ μικρὸς αὐτὸς κύριος, πολὺ φιλόδοξος, εὔρε κάποτε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν φιλοδοξίαν του, προσλαμβάνων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του δώδεκα ὑπηρετάς. Εἶχεν ὅμως καὶ ἕνα ἄγριον μανδρόσκυλον, μὲ λεγόμενον, τὸν ὁποῖον δὲν ἐφρόντισε νὰ δέσῃ, καὶ ὁ ὁποῖος ἄμα εἶδε τέσους ξένους ἀνθρώπους εἰς τὸ σπῖτι, ὥρμησεν ἐναντίον τῶν νὰ τοὺς καταβέσῃ. Φαντάζεσθε τότε τί ἐγένετο!... Ὁ κύριος, ἐπιστρέψας ἀπὸ τὸν περίπατον, εὔρε τὸ σπῖτι τοῦ ἄνω-κάτω, καὶ μόνον τοὺς ὑπηρετάς του δὲν εὔρεν, διότι εἶχαν τραπῇ εἰς φυγὴν. Καὶ τότε ἐξύπνησε... διότι αὐτὸ ἦτο ὄνειρον, — ἕνα ὄνειρον, μὲ τὸ ὁποῖον τὸ Λάκρυ τοῦ Ὑποδοῦλου Ἑλλήνος θέλει νὰ μᾶς εἴπῃ ὅτι οἱ πολλοὶ ὑπηρετῆται μάλλον ἀταξίαν φέρουν παρὰ τάξιν, — τὸ ὁποῖον ἀληθεύει πάντοτε, καὶ ὅταν εἰς τὸ σπῖτι δὲν ὑπάρχῃ ἄγριος καὶ λυτὸς μανδρόσκυλος.

Διὰ τοῦτο καὶ τὸ φρονιμώτατον Ἄνθος τῆς Θοράκης ἀπαντᾷ, ὅτι ἂν ἦτο ἀπὸ τοῦδε οἰκοδόμοινα, θὰ εἶχεν «ὀλιγίστους ὑπηρετάς», ἐνθυμεῖται δὲ καὶ τὴν παροιμίαν ποῦ λέγει: «ἡ καλὴ νοικοκυρὰ εἶνε δούλα καὶ κυρά.» Ἐνα μόνον ἢ δύο ὑπηρετάς θὰ εἶχε, καὶ αὐτοὺς διὰ τὰς βαναυσωτέρας

ὑπηρεσίας, ἐκείνας δηλ. τὰς ὁποίας δὲν θὰ ἤμπορούσε νὰ κάμνῃ μόνη τῆς.

Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶνε καὶ ἡ Τρισεύγενη Ἑλλάδα, καὶ ὁ Ἐπουράσιος Βίος, καὶ ἡ Ἐορτὴ τῆς Σημαίας, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ὁ Ἀυτόνομος ἀπαντᾷ ὅτι ἂν ἦτο πολὺ εὐπορος, θὰ εἶχε μίαν μόνην ὑπηρετρίαν, ἂν ἦτο πτωχὸς δὲν θὰ εἶχε καμμίαν, καὶ ἂν ἦτο ἐκτομμυριούχος θ' ἀντικαθίστα τοὺς ὑπηρετάς ὅλους διὰ μηχανημάτων. Τί νὰ ἐννοῇ μὲ τὸ τελευταῖον τοῦτο ὁ Ἀυτόνομος;

Μήπως αὐτὸ ποῦ λέγει καὶ ἡ Χουσὴ Βροχή, ἡ ὁποία ἀπηλπισμένη ἀπὸ τὴν ζωντανήν, τὴν ἐμψυχον ὑπηρεσίαν, φαντάζεται ὅτι θὰ ἐφευρεθῇ μίαν ἡμέραν ψεύτικοι, μηχανικοὶ ὑπηρετῆται, ἱκανοὶ νὰ ἐκτελοῦν ὅλας τὰς ἐργασίας; «Ὁ Ἐδίσσων παραδείγματος χάριν—λέγει,— θὰ ἤμπορούσε καλλίστα νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὸ τὸ ἔργον καὶ νὰ εὐεργετήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα.» Φαντασθῆτε νὰ εἶχαμε τώρα καὶ νταντάδες συστήματος Ἐδίσσων!...

Ὁ Ἀδὸν Ἡλίας Κολοκύδας, ἂν εἶχε χρήματα ὥστε νὰ ζῇ ἀνέτως, θὰ ἔπαιρνε ἕνα μόνον ὑπηρετὴν καὶ θὰ ἐπῆγαινε νὰ κατοικήσῃ 'εἰς ἕνα ἐξοχικὸ σπῖτι μὲ τὴν οἰκογενειάν του (ἂν εἶχε), καὶ ἐκεῖ ἔξω, εἰς τὴν «ρομάντζα», μακρὰν ἀπὸ τὴν τύρβην τῆς πόλεως, θὰ ἐπερνοῦσε τὸν καιρὸν του, ἀσχολούμενος ὀλίγον καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν, διότι, — ἐπιλέγει — ἀπρέπει νὰ ξεύρῃς, ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρόν μου. Ἀχ, πῶς μοῦ ἐνθουμίσεν αὐτὴ ἡ ἀπάντησις τὸ σπιτάκι μου εἰς τὸ Φάληρον, τὴν ἡσυχίαν μου, τὴν μελέτην μου, τὴν ρομάντζα μου!... Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ζῇ πάντοτε ὅπως ποθεῖ καὶ θέλει...

Βαθυδὸν οἱ φίλοι μας γίνονται ἀπαιτητικώτεροι, πολυτελέστεροι. Νὰ ὁ Μαυροθαλασσίτης, ὁ ὁποῖος θὰ ἐλάμβανεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του τρεῖς μόνον ὑπηρετάς. Ἀτόσοι, λέγει, μὲ εὐάνουν. Τὸν πρῶτον θὰ τὸν διώριζα μάγειρον, διότι ἀγαπᾷ τὰ καλὰ φαγητά· τὸν δευτέρον θαλαμηπόλον, καὶ τὸν τρίτον θυρωρόν. Πολλοὶ εἶνε ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ἐγὼ θὰ εἶμαι πλούσιος, ἂν καὶ τώρα εἶμαι πτωχός. Μὲ τὸ ΘΑ ὅλα γίνονται. Καὶ μὲ κατὰ ἄλλο, Μαυροθαλασσίτη, ποῦ ἀρχίζει ἐπίσης ἀπὸ θῆτα: μὲ τὴν Θέλησιν!

Ἀπὸ τοὺς τρεῖς τοῦ ὑπηρετάς, τὸν πρῶτον, τὸν πλέον ἐγγράμματον, ὁ Ναυαρχος τῶν Ἀσιατικῶν θὰ διώριζεν ὡς δασκάλον καὶ παιδαγωγὸν τῶν τέκνων του· τὸν δευτέρον, τὸν πλέον καθαρὸν καὶ καλόν, θὰ τὸν ἔκαμνε μάγειρον· καὶ τὸν τρίτον, — τὸν ἀγροικώτερον βέβαια καὶ τὸν ἀκαθαρότερον, — θὰ τὸν εἶχε δι' ὅλας τὰς ἄλλας ὑπηρεσίας. Πολὺ καλὰ!

Τρεῖς ὑπηρετάς θὰ εἶχε καὶ ὁ Πονεμένος Διαβάτης, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι προσθέτει καὶ τέταρτον: τὸν ἐαυτὸν του. Πολὺ ἰδιόρρυθμος αὐτὴ ἡ ἀπάντησις τοῦ Πονεμένου Διαβάτου, καὶ ἀξίζει νὰ τὴν διαβάσετε. Εἰς τὴν ἀρχὴν λέγει

28^η Κυριακὴ

τῆς Διαπλάσεως

ὅτι ἔκαμεν ὡς οἰκοδεσπότης μίαν ἐπιθεώρησιν εἰς τὸ σπίτι του, διὰ τὰ ἰδῆ τὰς ἐλλείψεις καὶ τὰς ἀνάγκας. «Ὅταν εἰσῆλθα, λέγει, εἰς τὴν κουζίνα, τὰ ἡῦρα ὅλα μαλλιά κου-
δάρια... Ἀκαθαρσία παντοῦ καὶ στὰ πάντα. Ἐνα τη-
γάνι, πεταμένο κεῖθε-πέρα, κοντὰ στὸν τενεκὲ τῶν σκου-
πιδιών (συγγνώμη), μὲ ἀποτυπώματα τηγανισμένων αὐγῶν
ἢ ψαριῶν, μὲ ση-
μεῖα παλαιᾶς δό-
ξης, μοῦ ἔλεγε
πολλά, πολλά,
ὥστε νὰ ἐννοή-
σω τὴν φρίκην
ποῦ ἔδερνε κεῖνο
τὸ μέρος τοῦ σπι-
τιοῦ μου. Ὑπε-
σχέθην στὴν ἀ-
νάγκην αὐτὴν ὅτι
θὰ τὴν ικανοποι-
ουν. Καὶ τὴν ὑ-
πόσχεσίν μου ταύ-
την τὴν ἐξεπλή-
ρωσα μὲ ἓνα κα-
λὸν, δυνατόν, δου-
λευτὴν κουζινιέ-
ρην.»

«Νταντάδες συστήματος "Εδίσσων.»
(Σελ. 231, στ. β'.)

«Ἐξω στὴν αὐλή, στὸ ἀπόξερο χορτάρι, χρόνια τώρα ἓνα
ἄλογο ἰσχνό, ἀπεριποίητο, ἐπικαλεῖ τὸν οἶκτον καὶ τὴν φρί-
κην τῶν διαβατῶν. —Γιὰ δὲς— ἔλεγαν— τὴν ἀπονιὰ τ' ἀρεν-
τικοῦ του. Μήπως κι' αὐτὸ δὲν ἔχει ζωὴ; Χάθηκε ἓνας ἀπὸ
τοὺς τόσους ἀποκλήρους τῆς μοίρας, νὰ
τὸ περιποιηθῇ, καὶ νὰ ζοῦν εὐχαρίστως
δύο ὑπάρξεις κατὰδικοὶ τῆς ζωῆς;—
Αὐτὰ τὰ λόγια βρῆκαν ἡχώ στὴν καρδίαν
μου καὶ τὴν ἀνάγκην αὐτὴν, ἀνάγκην ἀπὸ
τὰς σπουδαιοτέρας, τὴν ικανοποίησα μ'
ἓνα πτωχὸν δουλευτὴν ἄνθρωπον.

«Δύο ψυχὰ, κατὰδικὴ τῆς ζωῆς, ζοῦ-
σαν τώρα πιά εὐτυχέστεραι.

«Ἐνας ἀκόμα ὑπηρετῆς διὰ τὸ σκού-
πισμα καὶ ἐν γένει διὰ τὴν καθαριότητα,
καὶ ἡ τάξις ἐβασίλευεν εἰς τὸν κόσμον.
ποῦ ἤμην ἐγὼ ὁ ἀρχηγός. Θὰ μ' ἐρωτή-
σετε, ἴσως: Αὐτοὶ οἱ τρεῖς ἄνθρωποι εἶνε
ἀρκετοὶ ὥστε νὰ ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς
τόσας ἀπαιτήσεις τοῦ ἀρχοντικοῦ μου;

«Ἐγὼ σὰς λέγω: Ναί! Βεβαίως!
Μῆνες τώρα ἓνα γράμμα πρὸς τοὺς γο-
νεῖς μου ἔμεινε σκονισμένο στὸ γραφεῖόν
μου, ἀναμένον τὸν ἄνθρωπον ποῦ θὰ τὸ
ἐταχυδρόμιζε... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἤμην
ἐγὼ!... Καὶ ὁ ὑπηρετῆς τῆς τόσον βα-
ρειᾶς...δουλειᾶς ἦτο ἡ μουσουλῶνα μου...

«Σ' αὐτὸ καὶ σὲ κάτι ἄλλαις, μικρο-
πρεπεῖς δι' ἰδιαιτέραν ὑπηρεσίαν ἀνάγκας,
οὐδεὶς ἄλλος εἶνε ὁ ὑπηρετῆς ἢ αὐτὸς ὁ
ἴδιος ὁ Κύριος.

«Αὐτὸ ἔκαμα, διότι ἤμην οἰκοδεσπότης
ἢ διὰ τὸ καλύτερον, διότι μοι ἐφάνη ὅτι
ἤμην τοιοῦτος. Καὶ χωρὶς ἄλλο, αὐτὸ θὰ
ἔκαμα ἐὰν ἤμην καὶ ἀληθής.»

Ὁ Π. Μ. Βαλδασερίδης ἔχει σήμεραν
εἰς τὸ σπίτι του, δηλαδή εἰς τὸ σπίτι τοῦ
πατέρα του, δύο ὑπηρετρίας, μίαν μαγεί-
ρισσαν, καὶ μίαν ἄλλην «χονδρογυναῖκα»
διὰ τὰς χονδράς ἐργασίας. «Ἄν, ὁ μὴ γέ-
-

νοίτο, ἤθελεν ἀποθάνῃ ὁ πατέρας του καὶ ἤθελε γίνῃ αὐτὸς
οἰκοδεσπότης, τότε...βλέποντας καὶ κάνοντας. Δηλαδή: ἂν
ἐγίνετο ἄξιος διάδοχος τοῦ πατρός του, —τὸ ὅποιον ἐλπίζει,
—θὰ διετήρει τὰς δύο ὑπηρετρίας εἰς τὰς θέσεις τῶν. «Ἄν
ἀπεναντίας, —τὸ ὅποιον δὲν πιστεύει, —ὀλιγόστευαν τὰ εἰσα-
δήματά του, τότε θὰ περιορίζετο εἰς μίαν. Καὶ ἂν ὑπερ-
βαλλε τὴν πατέρα του, —καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε ἀδύνατον, —τότε
θὰ ἔπαιρνε καὶ μίαν οἰκονόμον. —Ἀλλ' ἡ Κυκλαμιά αὐτὴ
δὲν τὰκούει! Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀδὲν θὰ μετεβαλλε διόλου
τὴν ἀρίστην τῶν ὑπηρετῶν τῆς, αἱ δὲ ἐργασίαι θὰ ἔμενον
πάντοτε αἱ ἴδιαι.»

Ἀρκετὰ ἐξυπνὴ ἡ ἀπάντησις τῆς Πανακείας. «Μὰς βα-
σανίζει—λέγει—καὶ μὰς ζημιώνει πολὺ ἡ ἀδεξιότης τῶν
ὑπηρετῶν μας. Εἰς τὸ σπίτι μας τουλάχιστον τώρα, γίνε-
ται κακὸ μεγάλο. Τὸ τί πιάτα, τὸ τί ποτήρια σπάζονται
καθημερινῶς, εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ ἄνθρωπος! Ἀφίνω
κατὰ μέρος τὰ τζάμια, τὰ κανάτια, τὲς στάμνες, τὰ μα-
χαιροπήρουνα καὶ τὲς καρέκλες... Ἄν ἤμουν λοιπὸν οἰκο-
δέσποινα, ξεύρετε τί θὰ ἔκαμα; Θὰ ἔπαιρνα διὰ μαγεί-
ρισσαν μίαν γυναῖκα τοῦ Ἰπποδρομίου, ἀπ' αὐτὲς ποὺ κάμνουν
γυμνάσια μὲ πιάτα, μὲ μποτίλιες, μὲ ποτήρια, μὲ μαχαί-
ρια, καὶ τὰ πετοῦν ὅλα μαζὺ ψηλὰ καὶ πάλιν τὰ πιάνουν
διαδοχικῶς, χωρὶς νὰ πίπτῃ κανέν. Ἐτσι δὲν θὰ μοῦ ἔσπαζε
τὰ πιάτα ἀπὸ ἀδεξιότητα». Ὡραία ἡ ἰδέα σου, Πανακεία,
ἀλλ' ἀμφισβῆλλω ἂν θὰ εὐρίσκειται γυναῖκα τοῦ Ἰπποδρομίου
ποῦ νὰ ξεύρῃ μαγειρικὴν καὶ νὰ θέλῃ νὰ σὲ ὑπηρετήσῃ ὡς
μαγείρισσα.

Τὸ Ἀριδολοῦριδο θὰ εἶχε ἓνα θυρωρὸν, καὶ μίαν θαλα-
μηκόλον, καὶ μίαν μαγείρισσαν καὶ ἓνα... κουττὸν κηπουρὸν.
Τὲς δουλειὲς ποῦ θὰ ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸ
χέρι τῆς, θὰ τὲς ἔκαμνε μόνῃ τῆς σὰν
καλὴ νοικοκυρά. Τὸ σπίτι τῆς θὰ ἦτο
σὰν ὠρολόγι, θὰ προσδιώριζε διὰ κάθε
ἐργασίαν τὴν ὥραν τῆς, καὶ κάθε πρωὶ
ὁ κουττὸς κηπουρὸς θὰ τῆς ἔφερνε φρέ-
σκα φρούτα καὶ λαχανικά. «Τὶ ὠραία
νὰ εἶσαι ἀληθινὰ μιά τέτοια σεμνὴ καὶ
ταπεινὴ οἰκοδέσποινα!» ἀνακράζει εἰς τὸ
τέλος. «Ἐ, μὰ ὅχι καὶ τόσῃ ταπεινῇ, μὲ
τέσσαρας ὑπηρετὰς...»

Ἡ Φαίδρα νομίζει ὅτι «χρεωστῇ πρῶ-
τα-πρῶτα νὰ εἶνε ὑπηρετρία τοῦ ἰδίου
ἑαυτοῦ τῆς διὰ νὰ κατορθώσῃ ποτὲ νὰ
τοῦ γίνῃ ἀληθινὴ κυρία.» Πολὺ σωστὸν
αὐτό. Ὅπωςδὲποτε, ἡ Φαίδρα θὰ εἶχε
καὶ μίαν μαγείρισσαν «διὰ τὰς ἐξοικονομῆ-
ὄλιγον καιρὸν διὰ πράγματα ὠφελιμώτε-
ρα», τὴν ὁποίαν μαγείρισσαν «θὰ μετε-
χειρίζετο ὡς πτωχὴν ἀδελφὴν τῆς, θὰ
τὴν ἀνέτρεφε χριστιανικὰ καὶ ἐλληνικὰ
καὶ θὰ τὴν ἐθεωροῦσεν ὡς μέλος τῆς οἰ-
κογενείας τῆς». (Εὖγε, Φαίδρα!) Τέλος
θὰ εἶχε καὶ ἓνα ὑπηρετὴν διὰ τὰ ψώνια,
τὸν ὅποιον ἐνωρὶς θὰ συνήθιζεν εἰς τὴν
ἀλήθειαν, τὴν τιμιότητα, καὶ τὴν πειθα-
ρίαν». (Καὶ πάλιν εὖγε, Φαίδρα!)

Ἡ Γαλανὴ Πατρίς θάφινε διὰ τὸν
ἑαυτὸν τῆς τὴν θέσιν τῆς οἰκονόμου, θὰ
εἶχε δὲ μίαν θυρωρὸν, μίαν θαλαμηπό-
λον, μίαν μαγείρισσαν, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ
ἔδιδε «τὴν ἀνάπαυσιν, κατέπιν τῆς τακτι-
κῆς, ἐσπευσμένης καὶ ἰδιορρύθμου ἐργα-
σίας τῶν.» Πολὺ δίκαιον!

Ὁ Λιμὴν Χίου θὰ ἤρκειτο εἰς δύο
ὑπηρετρίας καὶ ἓνα μικρὸν ὑπηρετὴν,

«Ἐτσι δὲν θὰ μοῦ ἔσπαζε τὰ πιάτα ἀπὸ
ἀδεξιότητα...» (Σελ. 232, στ. β'.)

καὶ τοῦτο ἐὰν τοῦ τῷ ἐπέτρεπον τὰ μέσα του. Φυσικά!
Νὰ καὶ ἡ Ξανθὴ Μουσμέ, ἡ ὁποία ἂν ἦτο πλουσία, θὰ
εἶχε θαλαμηκόλον, οἰκονόμον, λαμπρὸν μάγειρον, στρα-
τευμα ἀπὸ μικροῦ παραμαγείρους μὲ ἄσπρους σκούφους
«ψηλοὺς σὰν καλιμαῦχια», 13 — 14 ὑπηρετὰς γιὰ διὰ-
φορὰς δουλειὰς, ἀμαξῶν, γκροῦμ, ξεχωριστὸν ὑπηρετὴν
διὰ τὴν ἀγαπημένην τῆς γάταν κτλ, ἐνῶ αὐτὴ θὰ ἐκάθηντο
ἐπαλωμένη σὲ μιά πολυθρόνα καὶ θὰ ἐδιάβαζε τὴν Διάπλα-
σιν. «Ἄν ἦτο πάλιν πτωχὴ, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ παρὰ ἓνα μόνο
πιάτο, βέβαια δὲν θὰ ἔπερνε ὑπηρετρίαν, θὰ ἐπροτιμοῦσεν
ὅμως νὰ τὸ σπάζῃ παρὰ νὰ τὸ πλύνῃ μόνῃ τῆς. — Καλὲ μὴ
τὴν πιστεύετε τὴν κατεργαρούλα τὴ Μουσμέ! Ἀστεῖεῖται.
Νὰ τί φρόνιμα ποῦ τελειώνει ἡ ἀπάντησίς τῆς: «Τὸ πιὸ
βέβαιο ὅμως εἶνε, πῶς ὅταν γίνω οἰκοδέσποινα, θὰ εἶμαι
ὅπως τώρα, καὶ τότε θὰ πάρω ὠρισμένως μιά καμαριέρα καὶ
μιά μαγείρισσα καὶ ἓνα ὑπηρετὴν,
γιὰ τὰ ψώνια, καὶ γιὰ νὰ πη-
γαίνῃ τὰ παιδιὰ σχολεῖο, ὅπως
ἔχει τώρα ἡ μαμμά. Ἐννοεῖς πῶς
θὰ γίνω καὶ ἐγὼ καλὴ νοικοκυ-
ρά, ἀλλὰ αὐτὰ τέρα σου τὰ
γράφω ἔτσι. Μὴ μὲ ξεσυνερί-
σθῃς, σὲ παρακαλῶ.» Ἐννοια
σου, μὴ φοβάσαι, Ξανθὴ Μου-
σμέ.

Ὁ Ταπεινὸς Κύριος, ἃ, αὐ-
τὸς δὲν ἀστεῖεῖται. Μὲ ὅλην
τοῦ τὴν ταπεινότητα, θὰ εἶχε
στράτευμα ὑπηρετῶν, ἀκόμη καὶ
ἰπποκόμων. Στράτευμα ἐπίσης καὶ ὁ Δαίμων τῆς Ἐρή-
μου, ἀκόμη καὶ ἓνα γελωτοποιὸν διὰ νὰ διασκεδάξῃ! Ἀ-
λείφους» ὑπηρετὰς θὰ εἶχε καὶ τὸ Μελαγχροινὸ Συμρινω-
τόπουλο, διὰ νὰ μακαρίζῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ
καὶ νὰ λέγῃ: «Ἐπὶ τέλους εἶμαι εὐτυχής!»
(Μὰ ἀλήθεια νὰ πιστεύῃ ὅτι οἱ πολλοὶ ὑπη-
ρέται εἶνε ἡ εὐτυχία;...) Ἀπειραριθμοῦς»
ὑπηρετὰς καὶ τὸ Ζιζάνιον τῆς Ἐρήμου, τὸ
ὅποιον θὰ ἐδόξαζε τὸν Θεόν, «ὅτι ἐξεπληρώ-
θη ὁ πόθος του». Καμνιὰ δεκαριά καὶ ὁ Τε-
τραπέδατος Μυτιληνίος.

Ὅσον διὰ τὴν Γλυκεῖαν Ἐλπίδα, δύο
μόνον ὑπηρετρίας θὰ εἶχε, καὶ αὐτὴ θὰ ἐπέ-
βλεπε τὰς ἐργασίας καὶ θὰ ἐκρατοῦσε σημεί-
ωσιν τῶν ἐξόδων ἐκάστης ἡμέρας, σὰν καλὴ
νοικοκυρά. Θὰ εἶχεν ὅμως καὶ ἓνα μικρὸν
ἀράκην «διὰ τὰς λεγομένας χονδράς ἐργα-
σίας καὶ διὰ τὴν ἀγοράν».

Ἡ Χουριετὴ θανέθετεν εἰς μίαν ὑπηρε-
τρίαν τῆς τὸ καθῆκον νὰ διασκεδάξῃ τὴν
κυρίαν τῆς. Διότι πολλὰς φορὰς στενοχω-
ρεῖται μόνῃ τῆς «καὶ πρὸ πάντων ὅταν τὴν ὑποχρεώ-
νουν νὰ μαζεύῃ τὰ παιγνίδια τῆς, ποῦ εἶνε σκορπισμένα ἐδῶ
κ' ἐκεῖ». Ἐπειτα θανέθετεν εἰς ἄλλην τὴν διεύθυνσιν καὶ
ἀπὸ αὐτὴν θὰ ἐζήτει νὰ ὀρίσῃ πόσους ὑπηρετὰς θέλει διὰ τὰ
ἔργα τῆς οἰκίας (καλὸ κι' αὐτό!) Ἐπειτα προσθέτει: «Ἡμεῖς
πολλοὶ δὲν εἴμαστε, καὶ ἂν μοῦ ἐζήτει νὰ γίνῃ καὶ αὐτὴ
κυρά, θὰ τὴν ἐδιωχνα καὶ θὰ ἐργαζόμην μόνῃ μου. Μήπως
εἶνε ἐντροπή;» Καλὲ τί λές!..

Ἀς ἰδῶμεν τώρα καὶ μίαν ὀλόκληρον ἀπάντησιν. Εἶνε
τῆς Παπαρούνας, καὶ νομίζω ὅτι ἀξίζει τὸν κόπον. «Ἡ
ἐπίπλωσις τῆς οἰκίας μου, λέγει, συνίσταται ἀπὸ ὅσα τὸ
δυνατὸν ὀλιγώτερα πράγματα, τὸ ὅποιον δὲν τὴν ἐμποδίζει
νὰ εἶνε λίαν καλαισθητικὴ. Ἀφοῦ δὲ τὸ πᾶν εἶνε ἀπλοῦν,

ἐννοεῖται ὅτι δὲν χρειάζεται μεγάλη ὑπηρεσία. «Ἄν ἡ οἰκο-
νομικὴ μου κατάσταση δὲν ἦτο καλὴ, θὰ ἤρκούμην εἰς μίαν
μόνον ὑπηρετρίαν» ἀλλὰ δὲν συμβαίνει τοῦτο, ὥστε ἔχω
δύο. Ἡ μία εἶνε καλὴ μαγείρισσα, μὰ πολὺ καλὴ γινώ-
ρίζει νὰ κατασκευάζῃ ἑκτακτα φαγητὰ καὶ νὰ ποιικίλῃ τὰ
γεύματά μου· διότι συχαίνομαι τὴν μονοτονίαν, ὅσον ἀγαπῶ
τὰ ὠραία πράγματα. Ἡ μαγείρισσά μου λοιπὸν, μαζὶ μὲ
τὰ εὐγευστα φαγητὰ τῆς ἐλληνικῆς ἢ μᾶλλον τουρκικῆς
μαγειρικῆς, —τὸ ἐξοχον ἀρνί τὸ θαυμάσιον πλάσι, τὰ ποι-
κίλα κοφτά μας, —μοὶ προσφέρει καὶ προϊόντα γαλλικῆς
κατασκευῆς, πουρέδες, ἐμελίττες διαφόρους, ψητὰ ἐκλεκτὰ
καὶ ἄλλας παρασκευὰς τοῦ χοιρινοῦ κρέατος, ὡς καὶ τὰ
καλύτερα φαγητὰ τῆς ἀγγλικῆς κουζίνας, ἦτοι καλὰ μπι-
φτέκια κτλ. Ἡ ἄλλη εἶνε καμαριέρα καὶ κάμνει τὰς
συνήθεις ἐργασίας, σκουπίσματα, ξεσκονίσματα, σιδέρωμα
κτλ. Αὐτὴ ἐπίσης περιποιεῖται τὰ ὠραία ροτὰ, τὰ ὅποια
στολίζουν ὅλα τὰ δωμάτια, τὰ ποτίζει, τὰ ἀερίζει· ἐγὼ δέ,
(διότι δὲν ἐμπιστεύομαι εἰς ἄλλον,) ξεσκονίζω μετ' ἄκρας
προσοχῆς τὰ εὐθραυστα φύλλα τῶν καὶ τὰ πλένω μὲ μαλα-
κὸν βρεγμένο ὑφασμα, οὕτως ὥστε νὰ εἶνε κατακάθαρον τὸ
γλυκὺ πράσινον χρῶμα τῶν, ἐπὶ
τοῦ ὁποίου μὲ τόσῃ εὐχαρίστη-
σιν ἀναπαύεται τὸ βλέμμα.» —
Πολὺ καλὸ, βλέπετε, τὸ σπιτι-
κὸ τῆς Παπαρούνας.

Νὰ τώρα καὶ μερικοὶ πολυτε-
λεῖς ὅσον καὶ παραδοξολογοί.
Ἡ Κορυφὴ τοῦ Βουνοῦ, πα-
ραδείματος χάριν, τρελλαίνε-
ται διὰ τοὺς σκύλους. «Ὅταν λοιπὸν θὰ ἐγίνετο οἰκοδέσποινα
ἀνεξάρτητος, θὰ ἔτρεφεν ἓνα σωρὸ σκύλους, καὶ θὰ εἶχεν
ἓνα ὑπηρετὴν διὰ νὰ τοὺς βγάξῃ περίπατο μὲ τὸ ἀμαξάκι,
καὶ μίαν ὑπηρετρίαν διὰ νὰ τοὺς ταγίζῃ. Διὰ
νὰ ἔχῃ λοιπὸν δύο ἀνθρώπους μόνον διὰ τοὺς
σκύλους τῆς, φαντάζεσθε σεῖς πόσους θὰ
ἔχῃ διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς! Αὐτὸ δὲν λέγεται
πλέον σπατάλη, ἀλλὰ καταστροφή.

Ἡ Ἰὼ πάλιν φαντάζεται ἄλλα τῶν ἄλ-
λων: «Ἐνα πελεκάνον θὰ τὸν ἐχρησιμοποιοῦ-
σεν ὡς ἀμαξάκι τῆς μπεμπέκας, (ἂν θὰ
εἶχε μπεμπέκαν τότε ποῦ θὰ ἐγίνετο ἀνε-
ξάρτητος οἰκοδέσποινα), τὸ ὅποιον ἀμαξάκι
θὰ ἔφερνε ἓνας μικρὸς Κινέζος ἀπὸ τὴν
μύτην μὲ μεταξωτὴν κορδέλαν! Ἡ Ἰὼ,
βλέπετε, ἀμφισβῆλλει ἂν θὰ εἶχε μπεμπέκαν.
Ἀλλ' ἐγὼ λέγω ὅτι μᾶλλον ἔπρεπε νὰ μπι-
βάλλῃ ἂν θὰ εὐρίσκε τόσον εὐκόλα πελεκά-
νον καὶ Κινέζον. Ἐδῶ τουλάχιστον εἰς τὰς
Ἀθήνας χιλιάδες ἀνεξάρτητοι οἰκοδέσποι-
ναι» ἔχουν μικρὰ παιδιὰ δι' ἀμαξάκια μίαν
καμνιὰν!

Τὶ φαντάζονται αὐτὰ τὰ παιδιὰ! Ἀλλ' ἂς ἀφίσωμεν δι'
ἀργότερα τοὺς ἄλλους φαντασιολόγους, καὶ ἂς ἰδῶμεν μερι-
κοὺς ἀπὸ τοὺς θετικωτέρους.

Νὰ ἡ Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος, —διόλου μελαγχολικὴ
καὶ πολὺ ὀλίγον ὄνειροπόλος, —ἡ ὁποία φρονεῖ φρονιμώτατα
ὅτι ἡ οἰκοδέσποινα πρέπει νὰ εἶνε «ὁ ἀστὴρ τῆς οἰκογενείας»,
ἐλεεινολογεῖ δὲ τὸ σπίτι ποῦ κυβερνᾶται μόνον ἀπὸ ὑπηρε-
τρίας. Διὰ τοῦτο δύο μόνον θὰ εἶχε μίαν δι' ὅλας τὰς ἐρ-
γασίας, καὶ ἄλλην μίαν μικροτέραν ὡς βοηθὸν τῆς πρώτης,
καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὸν ἀνθῶνά τῆς, ὁ ὅποιος τότε θὰ ἦτο
τέλειος. «Θὰ τὸν ἐπεριποιούμεθα μαζὶ, λέγει, καὶ ἔτσι θὰ
μετέδιδε τὴν ἰδέαν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς λατρείας τῆς φύσεως
ἐστὴν ἀμαθὴ καὶ ἀφελὴ παρθενικὴ τῆς ψυχῆν.» Λαμπρά!

«Μίαν ὑπηρετρίαν διὰ νὰ τοὺς ταγίζῃ...» (Σελ. 233, στ. β'.)

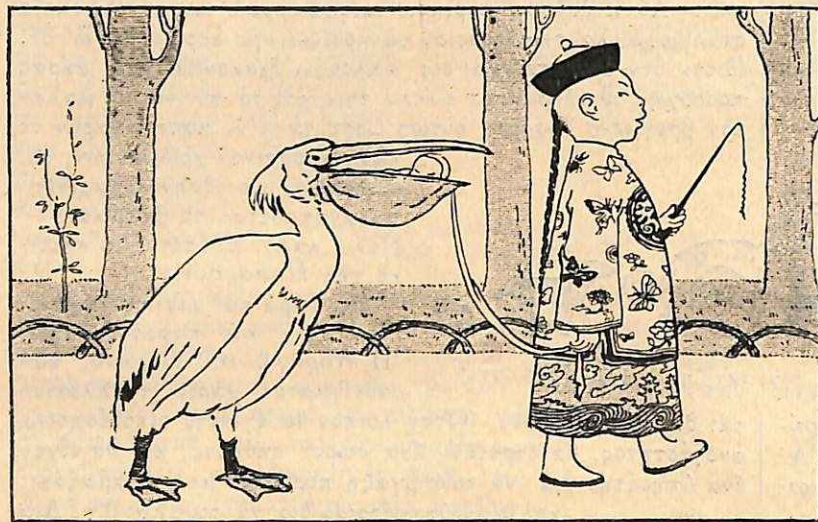

«Περίπα. ο' μὲ τὸ ἀμαξάκι...»
(Σελ. 233 στ. β'.)

Ο Δάσκιος της Πατρίδος θά έμοιράζετο τās έργασίας, τās φροντίδας και τās ευθύνas με την γυναίκα του, θά είχε δέ μόνον μίαν υπηρέτριά και ένα υπηρέτην.—'Η Αθάνατος Έλλάς με μίαν μαγειρίσαν, μίαν καμαριέραν και μίαν ήλικιωμένην γυναίκα διά τὰ παιδιά, θά διετήρει τὸ σπίτι της ἐν τάξει, καθαρό καθαρό και κομψό, θά τῆς έμενε δέ καιρὸς διά τās κοινωνικὰς υποχρεώσεις, ἀκόμη και διά μουσικήν, ἀνάγνωσιν και ἄλλας ἀσχολίας.» Αυτό εἶνε βέβαια τὸ κυριώτερον. "Αν ἀναθέωμεν τās ταπεινότερας έργασίας εἰς μισθωτοὺς ἀνθρώπους, τὸ κάμνομεν,—πρέπει τουλάχιστον νὰ τὸ κάμνωμεν,—ὅχι διότι ἡ έργασία εἶνε ἐντροπή, ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχωμεν καιρὸν νὰ καταγινώμεθα εἰς ἄλλας ευγενεστέρας ἀσχολίας.

Ἡ Παλλὰς ἀπαντᾷ τὰ ἐξῆς μετρίφρονα και ὠραία: «Εἰς τὸ σπίτι μας με λέγουν τεμπέλα, ἐπειδὴ δὲν φροντίζω

«Πελεκάνον και Κινέζον...» (Σελ. 233, στ. β').

γιὰ τὸ νοικοκυριό. 'Αλλ' ἔχω ἀδελφὴν μεγαλειτέραν, ἡ ὁποία ἔχει τὴν φήμην τῆς νοικοκυρᾶς και φροντίζει δι' ὅλα. "Όταν τῆς λέγω νὰ μ' ἀφίστη μιά μέρα νὰ κάνω τὸ τσάι, ἡ τίποτε ἄλλο, μου λέγει πῶς δὲν ξέρω, ἡ ἂν μ' ἀφίστη, θά μου δώσῃ τῶσες συμβουλές και τῶσες παραγγελίες, πού δὲν θά ἔχῃ ἡ έργασία μου καμμίαν ἀξίαν. Δι' αὐτὴ δὲν ἀνακατεύομαι και λέγω, ὅτι τότε μόνον θά εἶμαι καλὴ νοικοκυρά, ἂν θά ἔγω ὦλην τὴν διεύθυνσιν ἀπάνω μου. "Όλοι ὅμως νομίζουν ὅτι ἀπὸ τεμπελιά μου τὸ κάνω, και ἂν αἶαν εἶδαν τὴν ἐρώτησίν σου, ἐγελούσαν και μου ἔλεγαν: «νὰ ἴδουμε τί θ' ἀπαντήσῃς ἐσὺ!»—'Εγὼ, λοιπὸν Διάπλασίς μου, ἐὰν εἶχα δικό μου νοικοκυριό, θά εἶχα μίαν υπηρέτριά, τὸ πολὺ δύο, διότι συμφωνῶ με τὴν παροιμίαν «ἐπου λαλοῦν πολλοὶ κοκέροι ἀργεὶ νὰ ξημερώσῃ», και διότι μ' ἀρέσει νὰ κάνω τίς δουλειές μου μόνη μου (και ἂς ἀντιλέγουν οἱ οἰκεῖοί μου), με μόνον ὀλίγην βοήθειαν. "Επειτα δὲν μ' ἀρέσουν ἡ φαντασιοπληξίες. Θά προτιμῶσα, ἂν ἦμουν πλούσια, νὰ μεταχειρισθῶ τὰ χρήματά μου καταλλήλότερα παρὰ νὰ τροφοδοτῶ ἕνα σωρὸν υπηρέτας, χάριν ἐπιδείξεως. Τὴν ἀπάντησίν μου δὲν ἔδειξα εἰς κανένα ἄλλ' ἄρῃσα νὰ ἰδῶ ἂν θά εἶσαι πῶς ἐπιεικής ἐσὺ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.» Μὰ ἐννοεῖται ὅτι εἶμαι!

Ἡ Λεσβιακὴ Αὔρα, ἂν ἦτο οἰκοδέσποινα, θά ἐπροσπαθοῦσε με κάθε τρόπον νὰ περάσῃ χωρίς υπηρέτας και νὰ κάμνῃ τās έργασίας μόνη της, και διά λόγους υγείας και διά λόγους οἰκονομίας τὰ δέ λεπτά τὰ ὅποια θά ἐξοικονομοῦσεν οὕτω θά διέθετε διά φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς, (θὰ ἐπλήρωνε π. χ. τὰ διδασκὰ κανενὸς πτωχοῦ παιδιοῦ, θὰ τοῦ ἀγόραζε βιβλία, θὰ τὸ ἐνέγραφεν εἰς τὴν Διάπλασιν κτλ.) Μόνον ἕνα μικρὸν υπηρέτην θά εἶχε διά νὰ πηγαίνει εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τās ἐπιστολάς της, νὰ τῆς φέρνῃ τὴν

ἀγαπητὴν τῆς Διάπλασιν και νὰ τῆς ψωνίζει εἰς τὴν ἀγοράν.—Σύμφωνη και ἡ Κόκκινη Γραβάτα, νομίζει ὅτι ἡ μεγάλη υπηρέσία εἰς ἕνα σπίτι δὲν τιμᾷ τὴν οἰκοδέσποιναν, διότι τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶνε ἱκανὴ διά τὴν παραμικρὰν έργασίαν. «Ἡμεῖς—ἐξακολουθεῖ,—εἰς τὸ σπίτι εἴμεθα δύο κορίτσια, και ἡ θεία μου, γινόμεθα τρεῖς, και ἔχουμε μόνον μίαν μικρὰ υπηρέτριά διά τίς βαρεῖες έργασίες: τίς περισσότερες ὅμως τίς κάμνομεν ἡμεῖς.» Εὔγε νοικοκυρούλές μου!—Και τὸ "Όνειρον τῆς Κύπρου ἐπίσης ἀπαντᾷ λακωνικῶς: «'Αν ἦμουν οἰκοδεσπότης, θά ἐφρόντιζα νὰ καταστήσω τὴν οἰκὸν μου τοσοῦτον αὐτάρκη, ὥστε νὰ μὴν ἔχῃ ἀνάγκη τῆς υπηρέσίας οἰουδήποτε.»—Τὸ ἴδιον, ἀλλὰ με σαφέστερα λέγει, ἂν παντῇ ἡ Λεωπαθομένη Έλλάς: «Θά ἐφρόντιζα, λέγει, νὰ δημιουργῶ ὀλιγωτέρας ἀνάγκας τοῦ βίου μου διά νὰ ἐξυπηρετῶ μόνος τὴν ἑαυτοῦν μου και νὰ μὴν ἔχω ἀνάγκην υπηρέτων.»—'Ο Λεσβῶναξ λέγει: «'Εγὼ, ἂν ἦμην οἰκοδεσπότης, θά ἐπεθύμουν μὲν νὰ ἦμην εἰς θέσιν νὰ προσλαμβάνω πολλοὺς υπηρέτας: πρὸς μεγαλειτέραν μου ἡσυχίαν ὅμως θά ἐγύμναζα τὸν ἑαυτοῦν μου εἰς ὅλας τās έργασίας, ὥστε νὰ μὴν ἔχω ἀνάγκην κανενός. "Ός λέγει και μία παροιμία: "Ο λύκος ἔχει τὸ σβέρκο του χοντρό, διότι κάμνει τὴ δουλειά του μόνος.»—Τέλος ἡ Ροδοπαία Έλληνοπούλα, ὡς ἐλληνοπρεπῶς ἀνατραφεῖσα ἐλληνίς οἰκοδέσποινα, δὲν θά εἶχεν ἀνάγκην οὐδεμιᾶς υπηρετρίας.

«'Ας ἴδωμεν τώρα τὴν ἀπάντησιν τοῦ 'Αφροκόριου, ἡ ὁποία και περισσότερον ἐξυπνὴ και καλογραμμένη μου φαίνεται, και περισσότερον εἰλικρινής: «'Ωδ μόνη ἐδῶ—κάτω στὸ μικρὸ νησάκι μου. Δὲν ἔχω ἐδῶ οὔτε μαρμαῖ, οὔτε μπαμπᾶ, οὔτε κανένα 'στὸ κεφάλι μου. Εἶμαι λοιπὸν 'στὸ σπίτι μου ἡ νοικοκυρά. "Όστε νομίζω ὅτι μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαριθμήσω τὸ νῦν προσωπικὸν τοῦ σπιτιοῦ μου. Σὲ μιά γωνιά, προφυλαγμένη ἀπὸ κρῶ και ἀπὸ μάτι βέβηλο, ἔχω τοποθετήσῃ τὴν μουσικὴν μου. Εἶμαι, ἀλήθεια, λιγάκι σκληρὴ, γιὰτὶ δὲν τοῦ ἐπιτρέπω ποτὲ τὴν ἐξοδον, ἀλλ' εἶνε ἀπὸ κείνους πού μόλις ἐξέλθουν, ξεμυαλίζονται και δὲν γυρίζουν πιά. Κι' ὅταν ἀρχίζῃ νὰ τραγουδῇ τὰ τρελλὰ τραγούδια του με τὴ γλυκελὰ φωνή του, τότε—ὦ! τότε—σὲ βεβαίῳ—οὔτε ὁ Λουδοβίκος 14ος μπορᾷ 'στὸ σωρὸ τῶν μουσικῶν του, δὲν θά ἦτο πῶς εὐτυχὴς και πῶς υπερήφανος, ἀπ' ὅσον εἶμαι ἐγὼ μπρὸς 'στὸ καναρινάκι μου. "Υστερα, ἔχω μίαν μικρὴν δουλίτσα—Δίλκα τὴν λέω—πού ἔχει ἀναλάβει—χωρὶς μάλιστα νὰ λάβῃ καὶ τὸ κῆπο νὰ τῆς τὸ ἀναθέσω—νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἴσοδον εἰς κάθε ἐχληρὸν ἐπισκέπτῃ. Εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, ὁ θυρωρός μου... εἰς τίς ποντικώτρυπες!!! "Εγὼ ἀκόμη ἕνα σγουρόμαλλο 'Αράπη—τὸν "Εκτορα—πιστὸν ἀληθινὰ υπηρετᾶκο, πού τοῦ περνᾷ πάντα 'στὸ λαιμὸ τὸ τραντάκι τοῦ ἐργοχείρου μου, 'σάν πηγαίνω 'σὲ καμμιὰ φίλην μου. Εἶνε, τρόπον τινά, ὁ ἀπαραίτητος συνοδεύων υπηρέτης, ὁ κρατῶν ὑπὸ μάλῃς τὰ παρὰίτητα βιβλία τῆς μουσικῆς! "Όλο τὸν κόσμον νὰ γυρίζα δὲν θάβρισκα πῶς καταλλήλους ἀπ' τοὺς δύο μαγειροὺς μου. Ποτὲ δὲν με δυσπρόστησαν εἰς τίποτα! Γιὰ νὰ πεισθῇς δὲ περὶ τῆς ἀξίας ταύτης τῶν δύο χειρῶν μου, σὲ προσκαλῶ τὴν Κυριακὴν εἰς γεῦμα! Τέλος εἰς μίαν κῶρην 15 χρονῶν ἔχω ἀναθέσει ὅλες τās λοιπὰς τοῦ ἀρχοντικοῦ μου δουλειὰς. Τώρα θά μου εἰπῇς: «Μὰ ἂν εἶχες σπίτι μεγάλο: ἂν εἶχες οἰκογένειαν;» "Ε! τότε θά προσέθετα εἰς τὸ νῦν προσωπικὸν και μίαν μεγάλην υπηρέτριά, ὅσον πλοῦτον και ἂν ὑποτεθῇ πῶς θά εἶχα, γιὰτὶ εἶμαι τῆς γνώμης, Διάπλασίς μου,—παράξενη ἀλήθεια πού εἶμαι!—πῶς ὅσο πῶς πολλὴ υπηρεσία ἔχει μίαν οἰκοδέσποινα, τόσο πῶς πολλὸς καιρὸς ἐλεύθερος τῆς μένει και τόσο περισσότερον ἀσχολεῖται 'στὸ

λοῦσο και 'στὰ ἔξω ὅσο δὲ ὀλιγώτερον φροντίζει γιὰ τὸ σπίτι της και γιὰ τὸ νοικοκυριό της, τόσο περισσότερον ἀλλοίμονον 'στὴν αὐτὴν Πατρίδα μας, πού ἔχει μεγάλη ἀνάγκη—γιὰτὶ ἔχει και μεγάλη ἔλλειψη!—ἀπὸ μυαλὰ νοικοκυρεμένα, ἀπὸ μητέρες νοικοκυράδες!»

Δὲν πηγαίνει παρακάτω και ἡ ἀπάντησις τῆς Ζιχὰ Χανούμ. Διαβάστε τὴν, σᾶς παρακαλῶ, γιὰτὶ ἀξίζει: «Τί ὠραῖο τὸ σπιτάκι τῆς κυρίας 'Ελένης! λάμπει ἀπὸ τὴν πᾶστρα: ὅτι ὦρα και ἂν ὑπάγῃ κανεὶς δὲν θά εὕρῃ τὴν παραμικρὰ ἀκαταστασία. Καὶ τὰ παιδάκια της, τί τακτικά, τί καθαρά! σούρχεται νὰ τὰ φιλήσῃς.

«Προχθὲς ἐπῆγα νὰ τὴν ἰδῶ: ἐκαθάρισε πντάτες γιὰ τὸ βραδυνὸ φαγητό. Μὰ γιὰτὶ, κυρία 'Ελένη, τῆς λέγω, δὲν κέρνετε κανένα κορίτσι; τουλάχιστον νὰ σᾶς βοηθᾷ στίς χονδροδουλειές.—Νὰ πάρω υπηρέτρια, μου λέγει, ποτέ! Δὲν ξέρεις τί ἐτράβηξα τόσον καιρὸν με αὐτές: ἀπὸ τότε πού εἶμαι μόνη ἡρᾶ τὴν ἡσυχία μου. Τὸ σπίτι μου εἶνε τακτικό, ἡ δουλειές τελειώνουν στὴν ὥρα των, και λείπουν ἡ γρύνες και ἡ φωνές. Μία φορὰ τὴν ἐβδομάδα φέρνω μίαν παραδουλεύτρια και μου παστρεύει, αὐτὴ εἶνε ὅλο.

«—Τουλάχιστον μιά νταντὰ γιὰ τὰ παιδιά σᾶς χρειάζεται: θά σᾶς δίδουν κόπον τώρα πού εἶνε μικρά, ἐτόλμησα νὰ τῆς εἶπω—μὲ κάποιο δισταγμὸ αὐτὴ τὴ φορὰ.—Καθόλου, ἀγαπητὴ μου, λέγει ἡ κυρία 'Ελένη, κοπιᾶζω ὀλίγον, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ προτιμῶ τὴν κόπον παρὰ νὰ ἐμπιστευθῶ τὰ παιδιά μου σὲ γυναῖκες ἀπαιδέυτες, προληπτικές, πού ὁ Θεὸς ξέρει πῶς θά τὰ ἀναθρέψουν. Ἡ βίασις τῆς ἀνατροφῆς εἶνε τὸ πᾶν, και τὴν βίασιν θά τὴν βάλλῃ ἡ μητέρα, ὅχι ἡ νταντὰ με τὰ ἀνόητα παραμύθια της.

«'Εχαιρέτησα τὴν καλὴν μου φίλην και ἔφυγα συλλογισμένη. 'Αρὰ γε μήπως μου ἔδωκε τὸ μυστικὸν τῆς οἰκογενειακῆς εἰρήνης, και δὲν θά ἔκαμνα καλά, οἰκοδέσποινα και ἐγὼ, νὰ δοκιμάσω τὴν δύναμίν του; Τί λὲς και σύ;»—Λέγω, Ζιχὰ Χανούμ, νὰ δοκιμάσῃς...

Ἵσως, ὡς σκέψις, ὠραιότερα και ἀπὸ τās δύο, εἶνε ἡ ἀπάντησις αὐτῆς τῆς Φυσιολογίδος: «'Ο λύκος εἰς ἐκείνους πού τὴν ἠρώτησαν γιὰτὶ ἔχει χονδρὸ λαιμό, ἀπήντησε: «Γιὰτὶ κάμνω τὴ δουλειά μόνος μου».

«Μία σοφὴ τοῦ παπποῦ μου παροιμία λέγει: «Τὸν ξένο μέσ' στὸ σπῆτι σου γιὰ μαρτυρία τὴν ἔχεις». "Επειτα ἀπ' ὅλ' αὐτὰ σκέπτεται πλέον κανεὶς ἂν πρέπῃ νὰ ἔχῃ υπηρέτας ἡ ὄχι.

«Εὐτυχεῖς, χίλιες φορές μάλιστα, ὅσοι δύνανται νὰ τοὺς ἀποφεύγουν. Τοῦτο ὅμως με τὴν σημερινὸν βίον, με τοὺς σημερινούς ἀνθρώπους και ὑπὸ τās σημερινὰς συνθήκας τῆς ζωῆς, εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον. Εἶνε ὅμως ζωὴ αὕτη; "Οφείλει ἄρὰ γε νὰ ἐνομάζεται οἰκοδέσποινα ἡ κυρία ἐκείνη πού ἔχει τὴν παιδαγωγὸν της, τὴν καμαριέραν της, τὴν μαγειρίσάν της, και δύο τρεῖς ἄλλας... κοινὰς υπηρετρίας; Τί μένει τότε γιὰ 'κείνην; Μόνον τέννομα;

«'Αγλυκὴ και ἄχαρις ἀληθινὰ ζωὴ. Νὰ ἔχῃ κανεὶς οἰκογένειαν και νὰ μὴν τὴν χαίρειται. Νὰ μὴν αἰσθάνεται τίποτε ἀπ' τὴν γλυκύτητα πού τὴν περιβάλλει, ἀπὸ τὰ θείλητρα πού κρύπτει. Καὶ μόνον αὐτὰ; και μόνον... "Όσω περισσότεραν υπηρεσίαν ἔχει τις, τόσω μονότονος και ἀφόρητος εἶνε ὁ βίος. Πόσες δὲ χαρές, πόιαν γλυκύτητα και ποῖας ποικιλίας ἔχει ἡ ζωὴ τῆς ὄνομα και πρᾶγμα οἰκοδεσποίνης, ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ὁποίας ὅλα σχεδὸν περνῶν...

«Δι' αὐτὸ λοιπὸν οὔτε ν' ἀναφέρῃ τις τοὺς υπηρέτας, πολὺ ὀλιγώτερον νὰ σκέπτεται ποῖαν έργασίαν θ' ἀνέθετε εἰς καθενα των. Τοῦναντίον λυπηρὰ πρέπει νὰ εἶνε ἡ σκέψις, ὅτι εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν δύσκολον νὰ ζήσῃ τις ἄνευ αὐτῶν.»

Ἡ 'Αργυρὰ Προῦμη συμπεραίνει ὡς ἐξῆς: «Ποτέ, ὅσον χρήμα και ἂν ἀποκτήσω, δὲν θά μιμηθῶ μερικοὺς ἀνοήτους και οὐχὶ πολὺ πλουσίους, τῶν ὁποίων ἡ υπηρεσία ἀποτελεῖται ἀπὸ 4—5 πρόσωπα, και οἱ ὁποῖοι προτιμῶν πολλὰκις νὰ μὴ πληρῶνουν τὸν κόπον τῶν δυστυχῶν υπηρετῶν, παρὰ νὰ τοὺς ὀλιγοστεύσουν. Φρικτὸν δὲ εἶνε ὅταν τοῦτο συμβαίνει εἰς οἰκογένειαν ἔχουσαν κορίτσια. Δυστυχῶς πολλὰ κορίτσια θεωροῦν προσβολὴν νὰ λέγουν ὅτι καταγίνονται εἰς οἰκιακὰς έργασίας, ἀρέσκονται δὲ νὰ λέγουν ὅτι οὔτε καὶ γνωρίζουν ἀπὸ νοικοκυρῶσύνην. 'Εὰν ἐγνώριζον πόσον κακοσυσταίνουν τὸν ἑαυτοῦν των, ποτὲ δὲν θά τὸ ἔλεγαν.» Εἶμαι σύμφωνος!

Ἡ Ναστραδδὶν Χόντζας θά εἶχε μὲν πολλοὺς υπηρέτας, ἀλλὰ θά τοὺς μετεχειρίζετο με καλωσύνην και με δικαιοσύνην. «Τοῦτο, λέγει, θά τοὺς κάμνῃ καλλιτέρες, ἡ καρδιά των θά γίνετα ὅλο ἀγάπη διὰ τὸν κύριόν των, και ἡ ἀγάπη αὕτη θά με κάμνῃ πολὺ εὐτυχὴ, και θά αἰσθάνωμαι τόσῃν εὐγνωμοσύνην 'ς αὐτούς, ὅσον κ' ἐκείνοι 'ς ἐμένα.»—'Ομόδοξος και ἡ 'Ελληνικὴ Δόξα, θά εἶχε δύο υπηρέτας, δηλαδὴ ἕνα υπηρέτην και μίαν υπηρέτριά, διότι παρετήρησε ὅτι ὅταν εἶνε δύο τοῦ αὐτοῦ φύλου, μαλῶνουν και παραμελοῦν τὰ καθήκοντά των. Εἰς τὸ τέλος δὲ θά τοὺς ἐπ'ἀντρευσε μαζί, και τοιοῦτοτρόπως θά ἐφαίνετο και φιλάνθρωπος. Μπράβο της!—Ἡ Αἰγυπτία Βασιλόπαις δὲν θά εἶχε παρὰ μίαν μόνον υπηρέτριά διά τās χονδράς έργασίας, τās δὲ λοιπὰς θά ἔκαμναν αὕτη και... οἰκοδεσπότης. Διότι ἡ Αἰγυπτία Βασιλόπαις ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι και ὁ ἀνδρας πρέπει νὰ ἐργάζεται εἰς τὸ σπίτι, και νὰ μαγειρεύῃ ἀκόμη ἐν ἀνάγκῃ...

«Μαλλὰ κουβάρια θά ἐγίνοντο...» (Σελ. 335 στ. β').

«'Ας εἶνε! δὲν πιστεύω νὰ τὰ λέγῃ αὐτὸ σοδαρά! Ὅλες νὰ στετεῖσθῃ κατὰ τὴν συνθήειάν της.—'Η 'Ηλιακὴ 'Ακίς θά εἶχε δύο μόνον υπηρέτας, ἀλλὰ τί νομίζετε; δύο... δύο πιθήκους. Θά τοὺς ἐξημέρωνε με τὸ ξύλο και με διαφόρους ἄλλους τρόπους, και θά τοὺς ἔκαμνε τὸν ἕνα σερβιτόρον και τὸν ἄλλον καμαριέραν. Θά ἦσαν, λέγει, πολὺ καλλιτέροι ἀπὸ μερικοὺς ἀνθρωπινούς... Τὸ πιστεύω. 'Αλλὰ ποῖος θά ἐμαγειρεύει; 'Η 'Ηλιακὴ 'Ακίς θά ἦτο υποχρεωμένη νὰ ἔχῃ και μίαν μαγειρίσσαν. Φαντασθῆτε δὲ τί ὠραία πού θά ἔζουσιν οἱ δύο των: ἡ μαγειρίσσα και ὁ πιθήκος σερβιτόρος. Μαλλὰ κουβάρια θά ἐγίνοντο!—'Αμὲ ἡ Λευκὴ Καμέλια πού θά ἦσεν ὡς ἀμαξὶν ἕνα μικρὸν 'Ερυθρόδερμον και πού θά ἔβαζε ἐπὶ ἀμαξάκι της... στρουθοκαμήλους; "Αλλοι παραδοξολογοὶ μᾶς ἦσαν!

Ἡ 'Ελευθέρος 'Ελλην μᾶς περιγράφει ἐμμέτρως τί τραβᾷ

μέ τους υπηρέτας (τους όποιους δέν έχει) έως ότου τους διώγει όλους, και έτοιμάζεται νά πάρη άλλους. ("Αμα τους πάρη, ας μάς τό γράψη, αλλά πεζά αύτήν τήν φοράν, διότι τους στίχους δέν τους πολυκαταφέρνει).—*Η Πνοή Ψυχο-ραγοῦντος Ἀγγέλου* ἄν ἦτο πλουσία οἰκοδόσποινα, θά εἶχε πολλούς υπηρέτας, ἀλλ' ἔχι τόσον διά νά τήν υπηρετοῦν, όσον διά νά τους περιποιηται αύτή, νά τους τρέφει, νά τους ἐνδύει, νά τους ἔχη σάν παιδιά της και νά τους κάμει καλούς ανθρώπους εἰς τήν κοινωνίαν. Ὡραία ἰδέα, και θά ηὔχόμην νά πλουτίσει μίαν ἡμέραν ἡ φίλη μας αύτή, ἄν και ἡξέμεν ότι ἄν ἐπλούτιζε, δέν θά τό ἔκαμνε!—*Ὁ Δ. Ἀποσιόλοβις* θά εἶχε τόσους υπηρέτας όσους θά τῷ ἐπέτρεπον τὰ οἰκονομικά του και όσους θά τῷ ἐχρειάζοντο διά τὰς ἀνάγκας του (μ' ἄν δέν ἀπατώμαι, αὐτό κάμνουν όλοι μέ τήν διαφοράν ότι μερικοί πλούσιοι νομίζουν ότι ἔχουν πολλές ἀνάγκες).—*Τό Φιλί τῆς Μάνας* θά εἶχεν ως δέκα υπηρέτας διά διαφόρους υπηρεσίας, μεταξύ τῶν όποιων και ἔνα ἀποκλειστικῶς διά νά τοῦ φέρνῃ ἀπό τό Ταχυδρομεῖον τήν Διάπλασιν.—Και ως διά νά τόν ἀντικρούσῃ, τό *Δοξασμένο Εἰκοσιένα* λέγει: «Ναί, καλόν θά ἦτο νά εἶχαμεν υπηρέτας και υπηρετρίας δι' όλας τὰς ἀνάγκας μας και δι' αὐτάς τὰς ἐλαχίστας, ἀλλά τό τοιοῦτον και πολυδάπανον—δ και κυριώτερον—και λίαν ἐπιβλαβές και εἰς ἡμᾶς και εἰς τὰ τέκνα μας (ἐάν εἶχομεν) θά ἦτο διότι τότε θά εἴμεθα πτώματα, κρέατα και ὅσα ἄνευ ἀξίας». Και υπενθυμίζει και αὐτὲς τήν παροιμίαν τοῦ λύκου ποῦ ἔχει χονδρό σῆροχο.

Ἰδοὺ τώρα και ἡ ἀπάντησις τοῦ Ὑπερασπιστοῦ τοῦ Ἔθνους, ἡ όποία ἔμεινε τελευταία, ὅχι ως ἡ ὀραιότερα, ἀλλ' ως ἡ ἀσιειότερα: «*Ας υποθέσωμεν κατά πρῶτον—λέγει,— ότι εἶμαι οἰκοδόσπότης: Ἐπειδὴ τὴν μὲν χειμῶνα εἶμαι πολὺ κρυολόγος, (ἄχ τὴν ὥραν πρὸ πάντων ποῦ ξεντύνομαι νὰ κοιμηθῶ!!!) θὰ εἶχον ἕνα υπηρέτην, εἰς τὸν όποιον θ' ἀνέθετον καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, δεκάλεπτον κατάκλισίν του εἰς τὴν κλίνην μου, ἡμίσειαν ὥραν πρὸ τῆς ἰδικῆς μου πρὸς θέρμανσιν τῆς θέσεώς μου. Τὸ δὲ θέρος, ἐπειδὴ ως ἐν τῆς πολυσαρκίας υποφέρω πολὺ, θὰ εἶχον ἕνα υπηρέτην, εἰς τὸν όποιον θ' ἀνέθετον τὴν μὲν ἡμέραν τὸν ἀερισμόν μου δι' ἐνὸς μεγάλου φουσεροῦ, τὴν δὲ νύκτα τὴν σύλληψιν τῶν ἐνοχλητικῶν ζωφίων (ψύλλων, κοργίων κτλ.), διότι στερούμενος εὐκινισίας ἀδυνατῶ νὰ πράξω τοῦτο (και πρὸ πάντων*

όταν νυστάζω!!!) Τὸ ὅλον λοιπὸν θὰ εἶχον 2 υπηρέτας, μέ μόνην τὴν ἐξῆς διαφοράν: Ὁ μὲν υπηρέτης τοῦ θέρους νὰ ἐκτελῇ τὰς λοιπὰς οἰκιακὰς ἐργασίας κατὰ τὸν χειμῶνα, δὲ τοῦ χειμῶνος, κατὰ τὸ θέρος. Δέν θὰ διετῆρουν οὕτω λαμπρὰν οἰκιακὴν ἁρμονίαν;»

Κ' ἐδῶ τελειοῦν αἱ ἀπαντήσεις. Τὰς ἀνέφερα ὅλας χωρὶς νὰ παραλείψω καμμίαν. Ἐλπίζω ότι δέν ἔχετε κανέν παράπονον ἀπὸ τὸν φίλον σας Ἀζαρίαν. Ὅσον διά τὰ βραβεῖα, ἔ, αὐτὰ καθὼς ξεύρετε, τάπονέμει πάντοτε ἡ κυρία Διάπλασις, διά τὴν κρίσιν τῆς όποιας και τὴν δικαιοσύνην κανεῖς βέβαια δέν ἀμφιβάλλει.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ:

Ἀφροδίτη [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ:

Ζιζὰ Χανοῦ [12Ε].—*Φυσιολάτρης* [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ:

Παλλάς, [10Ε].—*Σανθὴ Μονομή* [9Ε].—*Παπαρούνα* [8Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε]

εἰς ἕκαστον:)
Ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἔθνους.—*Δόφος τοῦ Γάνου*.—*Πονεμένος Διαβάτης*.—*Πανάκεια*.—*Ἀθάνατος Ἐλλάς*.—*Δεσφιακὴ Αὔρα*.—*Ἀργυρὰ Προῦμη*.—*Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος*.—*Πνοὴ Ψυχο-ραγοῦντος Ἀγγέλου*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [4Ε] εἰς ἕκαστον:)
Δάκρυ Ὑποδούλου Ἑλλήνος.—*Χρυσὴ Βροχή*.—*Μαυροθαλασσίτης*.—*Π. Μ. Βαλδασερίδης*.—*Αἰριδολοῦριδο*.—*Ναστραδδὶν Χόντζας*.—*Ἑλληνικὴ Δόξα*.—*Πίσυς-Πατρίς*.—*Φαῖδρα*.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:)
Ἰδανικότης.—*Χοριεῖ*.—*Κόκκινη Γραβάνα*.—*Δοξασμένο Εἰκοσιένα*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον:)
Σπαθὶ και Κορώνα.—*Γλυκεῖα Πατρίδα*.—*Νικηφόρος Οὐρανός*.—*Ἀνθος τῆς Θοάκης*.—*Δὸν Ἥλιος Κολοκύθας*.—*Γαλανὴ Πατρίς*.—*Γλυκεῖα Ἑλπίς*.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΤΗΝ ΕΝΑΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

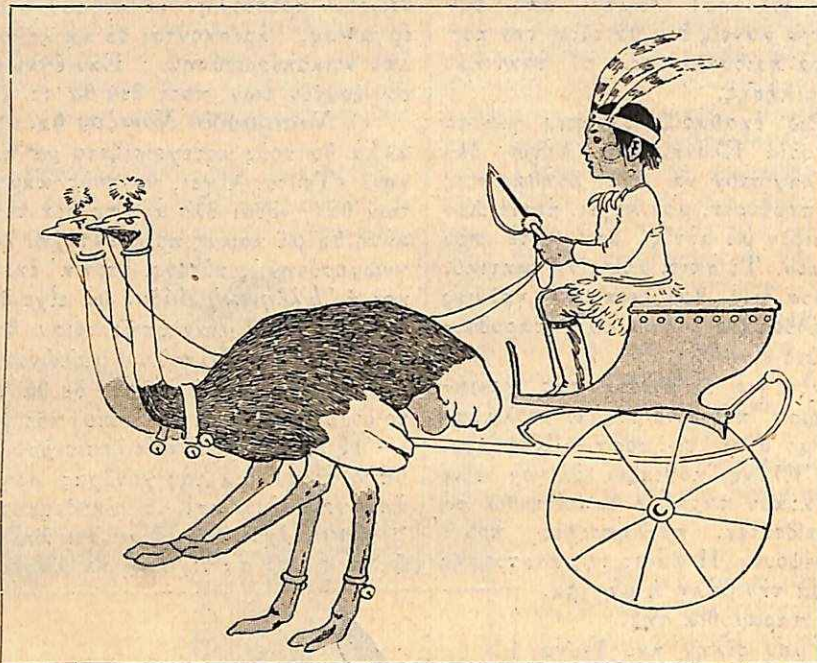
Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1909 μέχρι σήμερον, τί πρᾶγμα σᾶς ἔκαμε τὴν ζωηροτέραν ἐντύπωσιν;

Αὐτὸ εἴμπορεῖ νὰ εἶνε ἐν γεγονὸς εὐχάριστον ἢ ἐν περιστατικῶν λυπηρόν· ἐν ταξείδιον, μία ἐπίσκεψις, μία ἔκθεσις, ἐν τοπίον ἢ ἐν μνημεῖον, ἐν παιγνίδιον ἢ ἐν βιβλίδιον, μία καλὴ πρᾶξις ἢ μία κακὴ ἀνάμνησις.

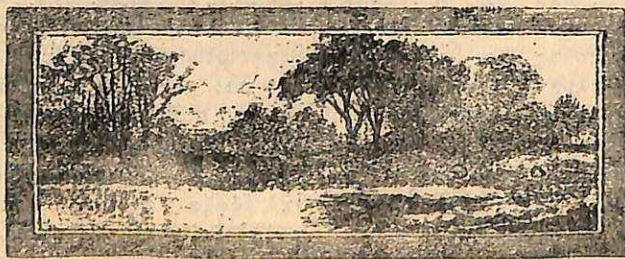
Αἱ ἀπαντήσεις, σύντομοι, καθαρογραμμέναι, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀπάντησις εἰς τὴν 29ην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως», εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Ἰουλίου. Αἱ ὑπερβαίνουσαι τὰς δύο σελίδας συνήθους ἐπιστολῆς, ἀποκλείονται.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Διαπλάσεως

Ο ΑΖΑΡΙΑΣ

«Ἐνα μικρὸν Ἐρυθρόδεσμον...» (Σελ. 335 στ. β').

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΓΕΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Ὑπῆρχεν ἄρα γε εἰς κανέν σπήλαιον τοῦ κίρκου ἐκείνου, ἐργοστάσιον ἡλεκτρισμοῦ, τροφοδοτοῦν τὴν μηχανὴν τοῦ Τρόμου;

Ἐβλεπα, ότι ἡ μηχανὴ αὕτη ἔκαμνε χρῆσιν τροχῶν, στρόμβων, πετέρων, δέν ἤξευρα ὅμως, οὔτε ἐκ τῆς ἐξετάσεως ἡδυνάμην νὰ συμπεράνω τίποτε περὶ τῆς δυνάμεως, ἡ όποία τὰ ἔθετεν εἰς κίνησιν. Ἀλλ' εἰς τί θά μοῦ ἐχρησίμευσεν ἡ ἀποκάλυψις τοῦ μυστικοῦ τούτου! Ἐπρεπε νὰ ἤμην ἐλεύθερος, ὅστερα δὲ ἀπ' ὅσα ἐγνώριζα,—ὅσον ὀλίγα και ἄν ἦσαν,—ὁ Κοσμοκράτωρ δέν θά συγκατετίθετο νὰ μέ ἀπελευθερώσῃ.

Εἶνε ἀληθές ότι μοῦ ἔμενεν ἡ πιθανότης νὰ δραπετεύσω. Ἀλλὰ θά μοι παρουσιάζετο ποτὲ τοιαύτη εὐκαιρία;... Καὶ ἀφοῦ δέν τὸ κατόρθωσα κατὰ τὸ διάστημα, κατὰ τὸ όποιον ὁ Τρόμος ἐταξείδευε, θά τὸ κατόρθωνα τώρα ποῦ ἀνεπαύετο εἰς αὐτὸν τὸν περίβολον;

Ὅπως δὴποτε, τό πρῶτον πρὸς λύσιν πρόβλημα ἦτο: ποῦ ἔκειτο ὁ κίρκος αὐτός; Εἰς ποῖον μέρος ὁ ἀεροναύτης εἶχεν ἀποβιβασθῇ;... Ποία συγκοινωνία ὑπῆρχε μέ τὴν γύρωθεν χώραν;... Ὁ περίβολος εἶχεν ἄρα γε καμμίαν διέξοδον; Ἡ μήπως δέν ἡδυνάτο τις νὰ εἰσέλθῃ, οὔτε νὰ ἀνέλθῃ εἰμὴ ὑπερπηδῶν τὰ ὕψηλά του τείχη διὰ πτητικῆς μηχανῆς;... Καὶ εἰς ποῖον μέρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν εὐρισκόμεθα; Βεβαίως, ὅσον ταχεῖα και ἄν ἦτο ἡ πτήσις του, δοθέντος ότι δέν εἶχεν ἀναχωρήσει εἰμὴ μόλις τὴν προτεραίαν, ὁ Τρόμος δέν θά εἶχεν ἀφίσῃ τὴν Ἀμερικανικὴν Συμπολιτείαν, και πολὺ ὀλιγώτερον τὸν Νέον Κόσμον διά νὰ μεταβῇ εἰς τὸν Παλαιόν. Ὅχι! τὸ λογικώτερον θά ἦτο νὰ παραδεχθῶμεν, ότι εἰς μίαν νύκτα διήλυσεν διάστημα ἑκατοντάδων λευγῶν μόνων.

Ὑπῆρχε μία ὑπόθεσις, ἡ όποία, συχνὰ ἐπανερχομένη εἰς τὸν νοῦν μου, ἦτο ἀξία τοῦλάχιστον ἐξετάσεως ἄν ἔχι

και παραδοχῆς. Μήπως ὁ Τρόμος εἶχεν ὡς ἐργητήριο ἀκριβῶς τὸ Γκρέτ-Ἀύρου;... Μήπως τὸ ἀερόπλοιον δέν εἶχε πᾶσαν εὐκολίαν νὰ εἰσέρχεται ἐκεῖ και νὰ ἐξέρχεται; Ὅ,τι ἔκαμναν οἱ ἄστοι και οἱ ἱερακες, ἕνας ἀεροναύτης δέν ἦτο ἱκανὸς νὰ τὸ κάμῃ ἐπίσης;... Ἡ ἀπρόσιτος ἐκείνη κορυφὴ δέν προσέφερεν εἰς τὸν Κοσμοκράτορα ἄστυον μυστηριῶδες, τὸ όποῖον ἡ ἀστυνομία μας δέν εἶχε κατορθώσῃ νὰνακαλύψῃ, και ἐντὸς τοῦ όποιου ἡδύνατο νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτὸν τοῦ

μεταξὺ τοῦ Γκρέτ-Ἀύρου και τοῦ γράφαντος τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην μέ τάρχη, δέν ἐξηγεῖτο οὕτω; Ὅπως και αἱ ἀπειλαί, αἱ τοξευθεῖσαι ἐναντίον μου, ἐάν ἐπολυμούσα νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἀπόπειράν μου;... Ὅπως και ἡ κατασκοπεῖα τῆς όποιας ὑπῆρξα τὸ ἀντικείμενον;

Ἀλλὰ και τὰ φαινόμενα ἐκεῖνα, τῶν όποιων τὸ Γκρέτ-Ἀύρου ἐγίνετο τὸ θέατρον, δέν ἡδύνατο νὰποδοθοῦν εἰς τὸν Τρόμον, διὰ ἕλγον ὁ όποῖος μέ διέφευ-

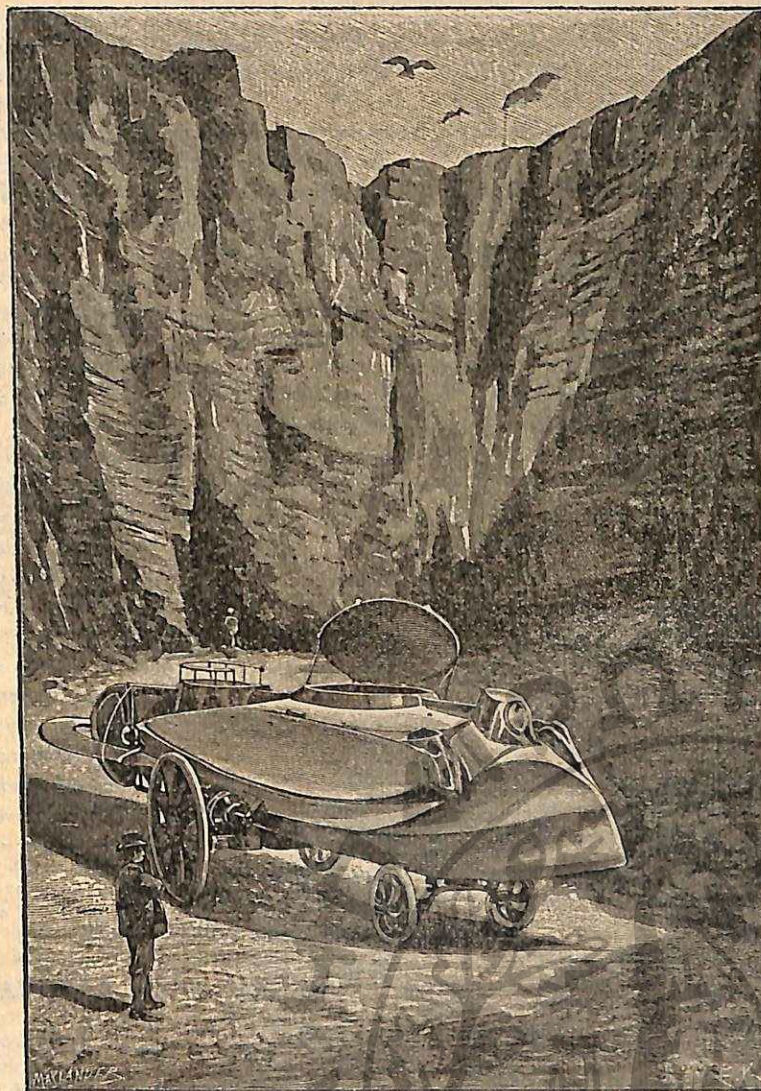
γεν ἀκόμη;... Ναί! Τὸ Γκρέτ-Ἀύρου!... ἤμην εἰς τὸ Γκρέτ-Ἀύρου!... Καὶ ἀφοῦ δέν εἶχα δυνηθῇ νὰ εἰσχωρήσω εἰς αὐτό ἕως τώρα, θά μοι ἦτο δυνατόν νὰ ἐξέλθω ἄλλως εἰμὴ διὰ τοῦ Τρόμου;

Ὡ! ἄμα διελύετο ἡ δολιχὴ, ὥσως θά τὸ ἀνεγνώριζα... Καὶ τότε ἡ ὑπόθεσις μου θά ἐγίνετο πεποιθήσις, πραγματικότης!

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ εἶχα πᾶσαν ἐλευθερίαν νὰ πηγαίνω ἐργασίαι, ἐπειδὴ οὔτε ὁ κυβερνήτης οὔτε οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐραίνοντο ἀνησυχοῦντες δι' ἐμέ, ἡθίλθησα νὰ κάμω τὸν γύρον τοῦ περιτειγίσματος.

Ἐπειδὴ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὐρίσκοντο και οἱ τρεῖς εἰς τὸ σπήλαιον, εἰς τὸ βόρειον ἄκρον τοῦ ὠσειδούς περίβολου, ἤρχισα τὴν ἐπίσκεψίν μου ἀπὸ τὸ νότιον ἄκρον.

Φθάσας πλησίον τοῦ τείχους, ἐπεριπάτησα κατὰ μῆκος τῆς βάσεώς του, ἡ όποία ἦτο ἀνώμαλος ἀπὸ διαφόρους ἐσοχὰς και ἐξοχὰς. Ἀνωθεν ὅμως οἱ βράχοι ὠρῶντο ὀρθοὶ, λεῖτοι, ὡς τοῖχοι χειροποίητοι, ἀνεγνώρισα δὲ εἰς αὐτοὺς τὴν γεωλογικὴν σύστασιν τῶν Ἀλλεγανείων. Εἰς ποῖον ὕψος ἔφθανε τὸ περιτειγίσμα και ποῖον σχῆμα

«Ὁ Τρόμος ἐρητύαζεν ἀκίνητος...» (Σελ. 225, στ. β').

ἀπρόσβλητον και ἀσύλληπτον; Ἀλλως τε, ἡ ἀπόστασις μεταξύ τοῦ καταράκτου τοῦ Νιαγάρα και τοῦ μέρους τοῦ τοῦ Κουανδῶν Ὅρεων δέν ὑπερβαίνει τὰ τετρακόσια πεντήκοντα μίλια, διάστημα τὸ όποῖον ὁ Τρόμος θά ἡδύνατο κάλλιστα νὰ διανύσῃ ἐντὸς δώδεκα ὥρων.

Ναί! ἡ ἰδέα αὕτη ἐδραίουτο ὅλον ἐν ὡς πεποίθησις εἰς τὸ πνεῦμά μου, μεταξύ τῶν ἄλλων!... Καὶ ἡ σκέσις, τῆς όποιας δέν εἶχα ἐννοήσῃ τὴν φύσιν,

εἶχεν ἐπ' αὐτῇ τὴν κορυφὴν, ἦτο ἀδύνατον νὰ ἰδῶ ἀκόμη, και ἔπρεπε νὰναμῶ ἕως οὗ ἤθελε διαλυθῇ ἡ δολιχὴ εἰτε ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εἰτε ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐξηκολοῦθον τὴν περιπάτησίν μου κατὰ μῆκος τῆς βάσεως, τῆς όποιας τὰ σπήλαια δέν ἐφωτίζοντο εἰμὴ διὰ τῶν ἀνοιγμάτων των. Διάφορα συντρίμματα κατέκειντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τεμάχια ξύλων, σωροὶ χόρτων ξηρῶν. Καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν διεκρίνοντο ἀκόμη

τά ἔγχε τῶν βημάτων, τὰ ὅποια εἶχον ἀποτυπώσει ἐπὶ τῆς ἄμμου ὁ κυβερνήτης καὶ οἱ ἄνθρωποι του.

Δὲν ἐφάνιντο ἀκόμη. Φαίνεται ὅτι εἶχαν πολλὴν ἐργασίαν εἰς τὸ σπῆλαιον ἐκεῖνο, ἐξωθεν τοῦ ὁποίου ἦσαν τοποθετημένα διάφορα δέματα. Τὰ δέματα αὐτὰ ἐπρόκειτο νὰ τὰ φορτώσουν ἐπὶ τοῦ Τρόμου; ἔκριναν τρόπον τινὰ μετακρίσιν, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἐγκαταλείψουν ὁριστικῶς τὸ αὐτοῦ ἐκεῖνο;

Ἐτελείωσα τὸν γυρὸν μου καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐπέστρεψα εἰς τὸ κέντρον. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὑπῆρχον παχέα στρώματα ψυχρᾶς τέφρας, λευκανθείσης ὑπὸ τοῦ χρόνου, λείψανά δοκῶν καὶ σανίδων ἀπνηθρακωμένων, τεμάχια ξύλων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐφάνιντο ἀκόμη καρφία καὶ ἄλλα σιδηρικά, θραύσματα μεταλλίνων ἐξαρτημάτων, τὰ ὅποια εἶχε συστρέψῃ τὸ πῦρ, λείψατα κάποιου μηχανισμοῦ καταστραφέντος διὰ τοῦ πυρός.

Βεβαίως, εἰς ἐποχὴν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πρόσφατον, ὁ κίρκος εἶχε γίνῃ τὸ θέατρον πυρκαϊᾶς ἐκουσίας ἢ τυχαίας... Καὶ πῶς νὰ μὴ συσχετίσῃ κανεὶς τὴν πυρκαϊάν αὐτὴν μὲ τὰ φαινόμενα τὰ ὅποια παρουσίασε πρό τινος τὸ Γκρέητ-Ἄυρυ, μὲ τὰς φλόγας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἐξήρχοντο ἀνωθεν τοῦ περιβάλλου, μὲ τοὺς κρότους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι διέσχιζον τὴν ἀέρα πρὸς μεγάλων τρόμων τῶν κατοίκων τῆς χώρας, τῶν χωρίων Πληζεντ-Γκάρτεν καὶ Μόργκαντων;... Ἀλλὰ τί νὰ ἦτο αὐτὸ τὸ ὑλικόν, καὶ ποῖον συζέρον εἶχαν ὁ Κοσμοκράτωρ νὰ τὸ καταστρέψῃ;...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφθασε ριπὴ ἀνέμου, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ πνέῃ ἐξ ἀνατολῶν. Ἐξάφνα ὁ οὐρανὸς ἐκαθαρίσθη ἀπὸ τοὺς ἀτμούς. Καὶ ὁ περίβολος ἐφωτίσθη, κατακλυσθεὶς ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, εὐρίσκομένου εἰς τὸ μέσον τοῦ διαστήματος μεταξὺ ὀρίζοντος καὶ ζενίθ.

Ἐκραύγασα τότε χωρὶς νὰ θέλω.

Ἡ κορυφογραμμὴ τοῦ βραχώδους πλαισίου εἶχεν ἀποκαλυφθῇ εἰς ὕψος ἑκατὲν περίπου ποδῶν... Καί, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς, εἶδα ἔξωθεν τὸν τόσῳ γνῶριμον ἐκείνον βράχον, τὸν ἔχοντα σχῆμα ἀετοῦ...

Ἦτο ὠρισμένως ὁ βράχος, τὸν ὁποῖον εἶχαμεν παρατηρήσῃ, ὁ κ. Ἡλίας Σμῖθ καὶ ἐγὼ, τότε ποὺ ἀνέβημεν εἰς τὸ Γκρέητ-Ἄυρυ!...

Ὡστε λοιπὸν οὐδεμία ἐχῶρει ἀμφιβολία! Κατὰ τὴν προηγουμένην νύκτα, τὸ ἀερόπλοιο ἐῖχε διατρέξῃ τὴν ἀπόστασιν τὴν χωρίζουσαν τὴν λίμνην Ἐρίαν ἀπὸ τὴν Βόρειον Καρολίαν!... Εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐπὶ τοῦ Γκρέητ-Ἄυρυ ἀνοιγομένου κρατῆρος ἀνεπαύετο τώρα ἡ μηχανή... Ἦτο ἡ ἀνταξία φωλεᾶ τοῦ

μεγαλοπρεποῦς, τοῦ γιγαντιαίου καὶ ἰσχυροῦ ἐκείνου πτηνοῦ, τὸ ὅποτον εἶχε δημιουργήσῃ ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ ἐφευρέτου του, — φωλεᾶ τῆς ὁποίας οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ παραβιάσῃ τ' ἀνυπέρβλητα τεῖχη!... Καὶ ποῖος εἰξεύρει μάλιστα μήπως δὲν εἶχεν ἀνακαλύψῃ αὐτός, εἰς κανὲν βαθὺ σπήλαιον, πόρον ὑπόγειον συγκοινωνοῦντα πρὸς τὰ ἔξω, διὰ τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ Γκρέητ-Ἄυρυ, ἀφ' ὧν ἐντὸς αὐτοῦ τὸν Τρόμον;...

Οὕτως ἐγένετο πλήρης ἀποκάλυψις εἰς τὸ πνεῦμά μου!... Οὕτως ἐξηγήτο ἡ πρώτη ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ἔλαβα ἀπὸ τὸ Γκρέητ-Ἄυρυ καὶ ἡ ὁποία μὲ ἠπέλει διὰ θανάτου!...

Καὶ ἂν καταρθόναμεν τότε νὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς τὸν κίρκον αὐτόν, τίς οἶδε μήπως τὰ μυστικά τοῦ Κοσμοκράτορος δὲν ἀπεκαλύπτοντο, πρὶν ἢ εἴη προφθάνῃ νὰ καταστῇ ἀπρόσβλητος καὶ νὰ μᾶς διαφύγῃ;...

Ἰσάμην ἐκεῖ ἀκίνητος, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς προσεληγμένους ἐπὶ τοῦ λιθίνου αετοῦ, κατεγόμενος ὑπὸ συγκινήσεως ἀνεκφράστου. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκυλλογίζομαι μήπως δὲν ὤφειλα, ἀντὶ πάσης θυσίας, ὁτιδήποτε καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ, νὰ καταστρέψω τὴν μηχανὴν ἐκείνην πρὶν νὰ πετάξῃ καὶ πάλιν ἀνατῇ κόσμον!...

Ἡκούσθησαν βήματα.

Ἐστράφη...

Ἦτο ὁ κυβερνήτης. Ἐπροχώρησε πρὸς ἐμέ, ἐστάθη ἐμπρὸς μου καὶ μ' ἐκύτταξε.

— Τὸ Γκρέητ-Ἄυρυ!... εἶπε τὸ Γκρέητ-Ἄυρυ!...

— Ναί, ἀστυνόμε Στράκ!...

— Καὶ σεῖς... εἰσθε ὁ Κοσμοκράτωρ;

— Ναί... ἀπέδειξα τουλάχιστον ὅτι εἶμαι ὁ ἰσχυρότερος τῶν ἀνθρώπων.

— Σεῖς;... ἀνέκραξα κατάπληκτος.

— Ἐγώ, μάλιστα! ἀπεκρίθη ὀρθοῦμενος ἐν ὅλῃ του τῇ υπερηφανείᾳ. Ἐγώ, ὁ Ροβήρος... Ροβήρος ὁ Κατακτητής!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ροβήρος ὁ Κατακτητής.

Μέτριον ἀνάστημα, μὲ κορμὸν κανονικόν, σχήματος γεωμετρικοῦ τραπέζιου τοῦ ὁποίου ἡ μεγαλύτερα πλευρὰ ἐσχηματίζετο ὑπὸ τῆς γραμμῆς τῶν ὤμων. Ἐπὶ τῆς γραμμῆς αὐτῆς, κρατουμένη ὑπὸ εὐρώστου λαιμοῦ, μία μεγάλη κεφαλή σφαιροειδής. Ὁφθαλμοὶ ζωηροί, ἀντικατοπτρίζοντες καὶ τὴν παραμικροτέραν συγκίνησιν, καὶ ὑπεράνω, εἰς διαρκῆ σύσπασιν, ὁ ὀφθαλμὸς μὺς, δεῖγμα ἐκτάκτου ἐνεργείας. Κόμη βραχεῖα, ὀλίγον οὖλη, μὲ μεταλλικὰς ἀνταυγείας, εὐρὺ στήθος, τὸ ὅποτον ἀνυψοῦτο καὶ κατέπιπτε μὲ κινήσεις φουσητῆρος σιδηρουργείου, βραχίονες, χεῖρες, κνῆ-

μαι ἀντάξια τοῦ κορμοῦ, — οὔτε μουστάκι, οὔτε φαβορίτες, ὑπογύνειον μόνον πλατὺ κατὰ τὸν ἀμερικανικὸν συρμόν, ἐπιτρέπον νὰ φαίνωνται αἱ κλειδώσεις τῆς σιαγόνης, τῆς ὁποίας οἱ μασσητῆρες πρέπει νὰ εἶχον τεραστίαν δύναμιν.

Τοιαύτη ἦτο ἡ εἰκὼν τοῦ παραδόξου ἀνδρός, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσαν ὅλαι αἱ ἐφημερίδες τῆς Συμπολιτείας, τὴν 13 Ἰουνίου 18... τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐνεφανίσθη ἐπισήμως κατὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐέλδων τῆς Φιλαδέλφειας.

Ἦτο ὁ ἴδιος, ὁ Ροβήρος ὁ Κατακτητής, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μοὶ εἶχεν ἀποκαλυφθῇ, ρίπτων μοι τὸ ἡχηρὸν ὄνομά του ὡς ἀπειλήν, ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κρατῆρος τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐέλδων τῆς Φιλαδέλφειας.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπομνήσω ἐν συντομῇ τὰ γεγονότα, τὰ ὅποια εἴλκυσαν ἐπὶ τοῦ ρηθέντος Ροβήρου τὴν προσοχὴν ὅλον τοῦ κόσμου. *) Ἐξ αὐτῶν ἀπορρῶν αἱ συνέπειαι τῆς θαυμασίας ταύτης περιπετειᾶς, τῆς ὁποίας ἡ λύσις ἐκείνη ἐκτελεσθῇ ἀνθρωπίνως προβλέψω.

Τὴν ἐσπέραν τῆς 12 Ἰουνίου, ἐν Φιλαδέλφειᾳ, τὸ Ἰνστιτούτον Οὐέλδων συνεδρίαζεν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Οὐνκλ Προϋντετ, μίᾳς τῶν σημαντικωτέρων προσωποποιήτων τῆς πρωτεύουσας ἐκείνης τῆς Πεννσυλβανίας. Γραμματεὺς ἦτο ὁ Φίλ Ἐβανς, κάτοικος τῆς αὐτῆς πόλεως, ὅχι ὀλιγώτερον σημαντικός. Συνεζητεῖτο τὸ μέγα πρόβλημα τῶν πηδαλιουχομένων ἀερόστατων. Τῇ φροντίδι τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου, εἶχε κατασκευασθῇ ἐν ἀερόστατον, τεσσαράκοντα χιλιάδων κυβικῶν μέτρων, βαπτισθὲν Ἐπὶ τὰ πρόσω. (Ἐπειὰ συνέβη) ΓΕΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

*) Ἰδὲ τὸ πασίγνωστον μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν «Ροβήρος ὁ Κατακτητής», ἐκ τῆς μεγάλης σειρᾶς τῶν «Παραδόξων Ταξιδίων».

ΚΑΘΕΝΑΣ ΑΠΟ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ...

Ἡ Συννεφία κ' ἡ Ξαστεριά, κόρες τοῦ ῥήγα Χρόνου,

Προχθὲς συναπαντήθηκαν

ἔνα σκαλί τοῦ θρόνου.

Κ' ἡ πρώτη, κλαυτοπόσῳπη,

Στρέφει καὶ λέει τοῦ ῥήγα:

— Γιατί, πατέρα μου, γιατί,

Ἐμένα, ὅπου κ' ἂν πῆγα,

Ἀπὸ τῆς ροῦγης τῆς πλατεῖας

κ' ὡς τὰ στενὰ σοκάκια,

Ὅλοι μὲ βαρυνγόμεσαν

μὲ πίκρα καὶ μὲ κόπια,

Ἐνῶ τὴν ἀδελφὴ μου ἐδῶ,

τὴν χρυσοστολισμένην,

Ὅλοι τὴν καλαδέχονται

παντοῦ κ' ὅπου πηγαίνει;

Κ' εἶπεν ὁ ῥήγας: — Κόρες μου,

ἡ μὴ τὴν ἄλλη ἰδέτε!

Καθένας ἀπὸ λόγου του

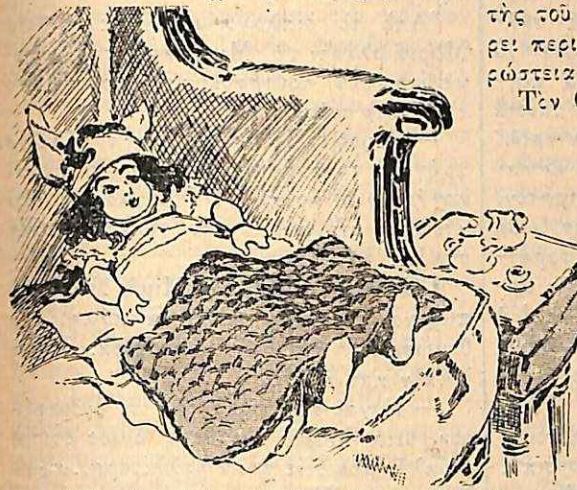
μισεῖται ἢ ἀγαπᾶται.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΡΡΩΣΤΕΣ ΚΟΥΚΛΕΣ

Ἡ Μιμὴ τὸ ἀπεφάσισε: Οἱ κούκλες τῆς σήμερα ὅα εἶνε ἄρρωστες. Καὶ νὰ τὰς ἔξωφνα ὅλες ἐπὶ κρεβάτι. Ἄ, ἡ Μιμὴ δὲν ἀσειεύεται σὲ κάτι τέτοια. Ἀμα εἶνε κανεὶς ἄρρωστος, πρέπει νὰ πέφτῃ στὸ κρεβάτι καὶ νὰ κάμῃ γιὰ τρικά*) ἀλλοιώτικα δὲν γίνεται!

Ἡ Μιμὴ ἐφέρεσε ἀμέσως μιὰ μακρὰ κουκαρίσα μὲ ζῶνὴ πέτσινη, — γιὰ νὰ εἶνε ντυμένη ὅπως οἱ νοσοκόμας, ποὺ τίς εἶδε ἐστὶν «Εὐαγγελισμὲ» μιὰ μέρα ποὺ πῆγε νὰ ἐπισκεψθῇ ἐκεῖ ἕνα ἄρρωστο θεῖο της. Ἡ κάμαρα τοῦ νοσοκομείου ἡ σιωπηλὴ καὶ μισοσκότεινη, ἡ μυρωδιὰ καὶ τὰ μπουκαλάκια τῶν γιαιτρικῶν, τὰ θερμόμετρα καὶ τὰ ἐργαλεῖα, ὅλα αὐτὰ τῆς ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν. Ὅταν ἕνα παιδάκι ἔχει μιὰ ζωηρὴ ἐντύ-

* Ὑποφέρει ἀπὸ φοβερῶς πόνους ἐπὶ κεφάλι... (Σελ. 239, στ. β'.)

πωσι, ἀμέσως ὅα τὴν κάμῃ παιχνιδί.

Ἔτσι λοιπὸν καὶ ἡ Μιμὴ ἐμασκαρεύθη εἰς νοσοκόμον, ἐξάπλωσε τίς κούκλες τῆς ἐπάνω στὶς μεγάλες πολυθρόνες, καὶ ἐμίσόκλεισε τίς γρίλλιες γιὰ νὰ παίρνῃ λιγώτερον φῶς. Τώρα πηγαίνει ἀπὸ τὴ μιὰ εἰς τὴν ἄλλη, ἀλλὰ περπατεῖ σιγά, πολὺ σιγά, μὲ τίς παντοφλίτσες τῆς ἐπὶ παρκέτο, γιὰτί καὶ ὁ παραμικρὸς κρότος ἐνοχλεῖ τὰς ἄρρωστες καὶ τὰς ξαναπαίνουν οἱ πόνοι.

Ἡ Μιμὴ ὅμως δὲν ξέρει καλὰ-καλὰ τί εἶδους ἀσθενεῖαν ἔχουν οἱ κόρες τῆς. Αὐτὸ τὸ ζήτημα τὴν στενοχωρεῖ πολὺ. Καὶ ἐμιλεῖ γιὰ πλευρίτιδα, φλεβίτιδα, δυσπεψία, σκωληκοειδίτιδα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐννοῇ τί σημαίνουν ἀκριβῶς αὐτὰ αἱ λέξεις ποὺ ἔτυχε νὰ τὰς ἀκούσῃ, καὶ ἐπομένως χωρὶς νὰ ξεύρῃ ποῖο ὄργανον, ποῖο μέρος τοῦ σώματος πάσχει ἐστὶν καθεμιά, γιὰ νὰ τὸ περιποιῇται ἰδιαίτερος. Μοιράζει τίς ἄρρωστες εἰς τὴν τύχην καὶ, ἐπειδὴ δυσκολεύεται νὰ τίς περιποιῇθῃ, τίς γιαιτρεῖ ἀποτόμως ὡς ἐκ θαύματος, καὶ ἀνακαλύπτει ἔπειτα ἄλλες, ποὺ πάλι δὲν τίς γνωρίζει

καλλίτερα... Τὸ μόνο ποὺ ξεύρει εἶνε ὅτι κάθε ἄρρωστεια εἶνε βαρεῖα. Καὶ ἔτσι πρέπει νὰ εἶνε, γιὰ νὰ ἔγῃ γούστο τὸ παιχνίδι. Οἱ κούκλες πρέπει νὰ κινδυνεύουν καὶ ἡ Μιμὴ νὰ κάμῃ πῶς φοβᾶται γιὰ τὴ ζωὴ τους.

Τὴν ἄρρωστεια ὅμως τῆς Ἀλεξανδρόβνας τὴν ξεύρει καλὰ ἡ Μιμὴ. Ἡ Ἀλεξανδρόβνα εἶνε κούκλα ρωσίσς, ὅπως τὸ φανερόναι καὶ τὸν ὄνομά της, καὶ ὑποφέρει ἀπὸ φοβεροὺς πόνους ἐπὶ κεφάλι. Μιὰ μέρα ἔπεσε ἀπὸ τὴν παράθυρον ἐπὶ κηπο, κ' ἐπληγώθηκε ἐπὶ μέτωπο. Ὁ Ἄνδρικο, ὁ ἐξάδελφός τῆς Μιμῆς, εἶπε πῶς ἂν δὲν πέθανε ὕστερ' ἀπὸ τέτοιο φοβερὸ πέσιμον, εἶνε ποὺ ἔχει πολὺ γερὴ κράσι καὶ πορσελάνη. Οἱ πόνοι ὅμως δὲν τὴν ἀφίνουν... Ἀληθεῖα ἡ Μιμὴ πρέπει νὰ κράξῃ τὸν Ἄνδρικο καὶ νὰ τὸν συμβουλευθῇ. Αὐτὸς εἶνε μαθητὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου καὶ ξεύρει περισσώτερά της. Ὅα τῆς πῇ τί ἄρρωστεια ἔχουν καὶ οἱ ἄλλες τῆς κόρες. Τὴν θέλει, ἀλλὰ καὶ τὴν φοβάται...

Ξεύρει ὅτι αὐτὲς ὅα διατάξῃ ἀμέσως κοψίματα καὶ ραψίματα. Εἶνε ὑπὲρ τῶν ἐγχειρήσεων. Καί, ἡ Μιμὴ νὰ μὲν θέλει νὰ εἶνε ἄρρωστες οἱ κούκλες τῆς, πολὺ ἄρρωστες, ποὺ νὰ κινδυνεύουν νὰ πεθάνουν χωρὶς νὰ πεθαίνουν, — ἂν καὶ μία κηδεῖα κούκλας ὅα ἦτο καὶ αὐτὴ καλὸ παιχνίδι διὰ τὸ ἀπόγευμα, — ποτὲ ὅμως δὲν θὰ ἐδέχτο νὰ τῆς σκατέψουν τίς κούκλες τῆς, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἐγχείρησις ἐπρόκειτο νὰ τὰς σώσῃ ἀπὸ τὸν

θάνατον. Φθάνει ποὺ τὸ κεφαλάκι τῆς ἀγαπημένης τῆς Ἀλεξανδρόβνας εἶνε σπασμένο ἐπὶ μέτωπο, καὶ ποὺ οἱ γονεῖς τῆς ἀρνούνται νὰ τῆςβάλουν καινούργιο, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἡ Μιμὴ ἐπῆρε ἐπὶ γαλλικὰ τρεῖς φορὲς κατὰ σειράν κατὸ βαθμὸν... Μὰ τί σχέσις ὑπάρχει; — ἐρωτᾷ ἡ Μιμὴ — μεταξὺ τοῦ μετώπου τῆς Ἀλεξανδρόβνας καὶ τῆς ἀμελείας τῆς εἰς τὰ γαλλικά;...

Στὴ μισοσκότεινη κάμαρα, ἡ Μιμὴ, ὡς νοσοκόμος, καίλει τὸν ρόλον τῆς τόσον σοβαρὰ, ὥστε δὲν ἐννοεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ καταβῇ ἐπὶ σαλόνι διὰ νὰ δεῖξῃ τὰ γραπτά τῆς εἰς τὴν θεῖαν Μαρίαν, ποὺ ἦλθε μιὰ στιγμὴν περαστικῇ. Μπορεῖ νὰ φῇ μόνος τίς ἄρρωστες τῆς καὶ προπάντων τὴν Ἀλεξανδρόβναν ποὺ κινδυνεύει; Δὲν γίνεται!

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἡ Μιμὴ βρῆκε καλὴ πρόφασιν διὰ νὰ ποφύγῃ τὴν θεῖαν Μαρίαν, ποὺ δὲν τὴν χωρεῖ καθόλου. Γιατί;... Οὔτε ἡ ἴδια δὲν ξεύρει. Ἡ θεῖα Μαρία εἶνε

μιὰ πολὺ ἀγαθὴ γρηούλα, ποὺ τὰ δυστυχήματα, ἀντὶ νὰ τῆς τραχύνουν, τῆς ἐμαλάκωσαν μᾶλλον τὸν χαρακτῆρα. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ, ὅπως καὶ οἱ μεγάλοι, ἔχουν κάτι προκαταλήψεις, ποὺ δὲν δικαιολογοῦνται διόλου. Διὰ μυστηριώδεις λόγους, ἡ Μιμὴ ἀντιπαθεῖ τὴν Μαρίαν, ἡ ὁποία τὸ ἐννοεῖ, ἀλλὰ δὲν τῆς βαστά κακίαν καὶ ἐλπίζει ὅτι μὲ τὸν καιρὸν, μὲ τὴν ἡλικίαν, ἡ ἀνεψία τῆς ὅα τὴν γνωρίσῃ καλλίτερα καὶ ὅα τὴν ἀγαπήσῃ.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Μιμὴ δὲν κατεβαίνει νὰ ἰδῇ τὴν θείαν Μαρίαν, ἡ θεῖα Μαρία ἀνεδεβαίνει νὰ ἰδῇ τὴν Μιμὴν.

Ἄν οἱ γρίλλιες δὲν ἦσαν κλειστές, θὰ ἐδλεπε μὲ τί ἐπιτακτικὴν χειρονομίαν ἡ Μιμὴ τῆς ἐσύστησε σιωπῇ, ἐνῶ ἐκείνη ἐσκυπτε νὰ τὴν φιλήσῃ... Νά, κάμνει ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ἡ νοσοκόμος τοῦ θεῖου της εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν, ὅταν εἰσέρχεται κανεὶς ὀχληρὸς ἐπισκέπτης κ' ἐκινδυνεύει νὰ ταραχθῇ ὁ ὕπνος τοῦ ἀρρώστου.

— Σιγά, θεῖα Μαρία! μὴν κάνεις κρότο! Ὅα μοῦ ξυπνίσῃς τὴν Ἀλεξανδρόβνα μου ποὺ ὑποφέρει πολὺ.

— Μὰ ἐγὼ δὲν βλέπω νὰ κοιμᾶται! λέγει ἡ θεῖα Μαρία, δείχνουσα τὰ ὀλόνοικτα μάτια τῆς Ἀλεξανδρόβνας.

Ἡ Μιμὴ σηκώνει τοὺς ὤμους μὲ περιφρόνησιν.

— Καλὲ δὲν ἐννοεῖτε σεῖς!

— Ἐννοῶ, ἐννοῶ, ἀφοῦ φεύγω! Ἐλα χρυσό μου, ἕνα φιλάκι ἀκόμη καὶ σὲ ἀφίνα.

— Ὅχι σήμερα! Δὲν ἔχω καιρὸ. Καί, διὰ νὰ ποφύγῃ τὸ φιλί, ἡ Μιμὴ τρέχει ἀπὸ τὸ ἕνα κρεβάτι στὸ ἄλλο. Γίνεται, καθὼς λέγε, χίλια κομμάτια. Ἐδῶ μπαμπάκι, ἐκεῖ καταπλάσμα, παραπερά σιρόπι, στὴν μία μαξιλάρι, στὴν ἄλλη ζεστό... Ἄ, οἱ ἄρρωστοι θέλουν περιποίησι!...

Ἡ θεῖα Μαρία, ἡ ὁποία, ἐννοεῖ πολὺ καλὰ τί σημαίνουν αὐτὰ, διασκεδάζει

* Σιγά, θεῖα Μαρία!... (Σελ. 239, στ. γ'.)

μολοντούτο με το σπουδαίον ύφος που παίρνει η Μιμή.

— Άρα μεγαλώσης θα γίνης καλή νοικοκυρά και θα ξέρης να περιποιήσαι τὸν ἄνδρα σου και τὰ παιδιά σου σὰν θάρρωςταίνουν! λέγει για νὰ λάβῃ μέρος κι' αὐτὴ ἐπὶ παιχνίδι.

— Μὰ σωπάτε λοιπόν, θεία Μαρία! Νά, ἡ Ἀλεξανδρόβνα κουνήθηκε. Ἡ παραμικρὰ ἐμὴλῖα γύρω της τὴν κουράζει, καὶ εἶδα κι' ἔπαθα ὥς πού νὰ τὴν κοιμίσω.

— Μὲ ἀνοικτὰ μάτια! συμπληρώνει ἡ θεία Μαρία χαμογελῶσα.

Καὶ φεύγουσα, προσθέτει:

— Πῶς μπορείς και μένεις σὲ τόσο σκοτεινὴν κἀμαρα. Δὲ στενοχωριέσαι; Ἀνοιξε, παιδί μου, λιγάκι νὰ μὴ φῶς! Σοὺ κάνει κακό!

Ἐπιτέλους ἐφυγεν ἡ θεία Μαρία. Ἡ Μιμή λίγο ἔλειψε νὰ χάσῃ τὴν ὑπομονή. Ἀχ, πῶς ἀντιπαθεῖ αὐτὴ τὴ θεία Μαρία! καὶ περισσότερο τώρα, ἐπειδὴ εἶ-

δε πού τὴν κοροϊδεύει, καὶ ἀκόμη περισσότερο, ἐπειδὴ ἡ θεία Μαρία τὴν ἐμάντευσε καλὰ. Ναι! στὴ σιωπὴ καὶ στὸ σκοτάδι, ἡ Μιμή δὲν διασκεδάζει πιά καθόλου. Τὸ παιχνίδι τοῦ «Νοσοκομείου» δὲν τὴς δίδει ὅλη τὴν εὐχαρίστησι πού ἐπερίμενε. Καὶ ἦταν πιά ἔτοιμη νὰ βγῇ ἔξω, νὰ πάρῃ ἀέρα, ἀφίνουσα ἐκεῖ τις ἄρρωστες κοῦκλες, ὅταν ἡ φράσις τῆς θείας Μαρίας ἦλθε νὰ τῆς κεντήσῃ τὸ φιλότιμο...

Καὶ ἀπὸ πείσμα, θέλει τώρα νὰ δείξῃ ὅτι διασκεδάζει ὑπερβολικὰ μὲ τὸ νὰ περιποιῇται τις ἄρρωστες κόρες τῆς. Ἀκοῦς ἐκεῖ πού θάψισῃ ἔτσι, χωρὶς περιποίηση, ὀλομόναχῃ μὲ τοὺς πόνους τῆς τὴν ἀγαπημένη τῆς Ἀλεξανδρόβνα!... Ποτέ! Θὰ γίνῃ θύμα τοῦ καθήκοντος, τῆς στοργῆς τῆς καί... τοῦ παιχνιδίου τῆς. Ὅσο εἶνε ἐκεῖ ἡ θεία Μαρία, ἡ Μιμή θὰ μένῃ κλεισμένη ἐπὶ σκοτεινὰ.

Περνᾷ μιὰ ὥρα. Ἡ Μιμή τὴν αἰσθάνεται ἀργοκίνητη καὶ μονότονη τὴν ὥρα αὐτή... Εἶνε κουρασμένη, στενοχωρημένη, καὶ μὲ πολὺ ὀλιγώτερο ζῆλο περιποιῇται τις ἄρρωστες. Στὸ τέλος, χολοσκασμένη, κάθεται στὴν κἀρέκλα τῆς καὶ κοιτεῖ νάποκοιμηθῇ...

Ἐξαφνα ἀκούει ἀπὸ μακριὰ ταμπούρα καὶ σάλπιγγες. Οἱ φαιδροὶ ἤχοι πλησιάζουν ὀλονέν, γίνονται καθαρώτεροι, δυνατώτεροι... Τί τρέχει; Οἱ στρατιῶται γυρίζουν ἀπὸ τὰ γυμνάσια. Τράμ! τράμ! τάράμ!...

Πρέπει νὰ πούμε τὴν ἀλήθεια: μόλις ἀκουσε ἡ Μιμή τόσο θόρυβο, τὸ πρῶτο πού ἐσυλλογίσθη ἦταν ἡ Ἀλεξανδρόβνα τῆς:

— Αὐτοὶ οἱ κροτοὶ, εἶπε, θὰ τῆς μπουὶν ἐπὶ κεφάλι ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ μετώπου τῆς. Ἀχ, τὸ καϊμένο τὸ μυαλό τῆς! τί θὰ ὑποφέρῃ!

Λίγο ἀκόμη, καὶ ἡ φιλόστοργη Μιμή ἐφώναζε μὲ θυμὸ ἐπὶ ταμπούρα καὶ ἐπὶ σάλπιγγες νὰ παύσουν νὰ κτυποῦν καὶ νὰ παίξουν... Βουλώνει ταυτιά τῆς, κάμνει σὰν τρελλή, εἶνε ἔτοιμη νὰ καταρασθῇ τὸν στρατόν, πού μὲ τὴν θορυβώδη του παρέλασιν ταραττεῖ τὸν ὕπνον τῶν ἀρρώστων τῆς. Ἀλλ' ἡ κατάρρα δὲν προσφάνει νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ κερα-

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

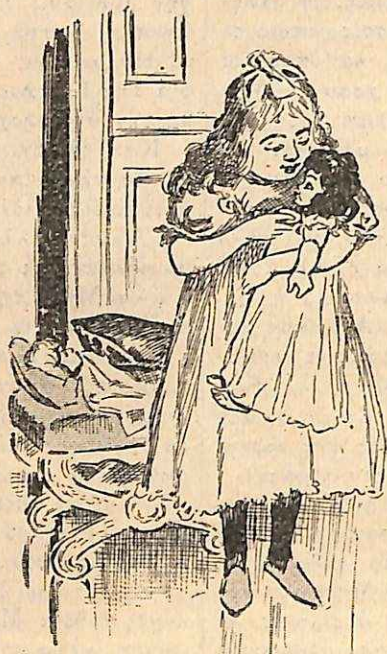
σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

σένιο στοματάκι τῆς Μιμῆς. Τώρα κτυπᾷ ἡ γκράν-κἀσσα. Μπάμ! Μπούμ! Νὰ θάρχισῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Καλὲ ὀλικληρὸ σύνταγμα περνᾷ!.. Τῆς ἀρέσει πολὺ τῆς Μιμῆς νὰ βλέπῃ

«Γίνεται γίγλια κομμάτια...»
(Σελ. 239, στ. γ')

«Νὰ τες τώρα ἐπὶ τὸν κῆπο.» (Σελ. 240, στ. γ')

μάλιστα ἡ Ἀλεξανδρόβνα μὲ τὴν πληγὴ τῆς... Ἡ περιέργεια καὶ τὸ καθήκον παλαίου τὴν μέσα ἐπὶ τὴν καρδιά τῆς Μιμῆς. Ἡ πάλῃ εἶνε φοβερά, ἀλλὰ, εὐτυχῶς, δὲν διαρκεῖ πολὺ...

Ἐ, εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι ἡ περιέργεια ἐνίκησε τὸ καθήκον; Στὴν ἡλικία τῆς Μιμῆς, ἡ περιέργεια, ξέρετε, εἶνε πολὺ δυνατώτερη καὶ νικᾷ τὰ πάντα... Ἡ Μιμή λοιπὸν ἀνοίγει τὸ παράθυρον. Οἱ σκονισμένοι καὶ κουρασμένοι στρατιῶται μετὰ βίας κρατοῦν τὸ βῆμα ρυθμικόν. Οἱ ἀξιωματικοὶ ὅμως εἶνε καθάλλα σὲ ὥραια ἄλογα, καὶ αὐτοὶ δὲν φαίνονται διόλου κουρασμένοι. Ἡ μουσικὴ καίξει, ἡ σημαία κυματίζει. Καὶ ἡ Μιμή, κατενθουσιασμένη, ὀρχίζεται ἐπὶ τὴν σημαία, πῶς ποτὲ δὲν θὰ παντρευθῇ, ἂν δὲν πρόκειται νὰ πάρῃ ἀξιωματικόν.

Ἀπὸ τὸ διπλὰνὸ μπαλκόνι, ἡ θεία Μαρία βλέπει τὴ Μιμή καὶ τῆς λέγει μὲ ὕψος πού προσπαθεῖ νὰ τὸ κάμῃ ὅσο τὸ δυνατό σοβαρώτερο:

— Μιμή! Τί κάνεις ἐκεῖ; Κλεῖσε γρήγορα τὸ παράθυρο καὶ θὰ σοὺ κρουλογήσουν οἱ κοῦκλες! Φοβοῦμαι μὴ τὴν κτυπήσῃ ἐπὶ μυαλό τὴν Ἀλεξανδρόβνα σου!...

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ Μιμή δὲν ξέρει πῶς νὰ τὸ πάρῃ καὶ τί νὰ κάμῃ. Νὰ θυμώσῃ;... Ὅθι ἦταν ἀνοησία. Γελᾷ λοιπὸν καὶ ἀπαντᾷ:

— Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον, θεία Μαρία! μάθετε ὅμως ὅτι οἱ κοῦκλές μου εἶνε πολὺ καλλίτερες... σχεδὸν καλὰ. Ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ τίς ἐγιάτρεψε ὅλες!

Καὶ πραγματικῶς! Ὅσῃ ὥραν περνοῦσε τὸ σύνταγμα, καμμιὰ κοῦκλα δὲν εἶπε πῶς πονοῦσε. Ἡ Μιμή τοὺς δίνει τὴν ἄδια νὰ σηκωθοῦν, καὶ νὰ τες τώρα ἐπὶ κῆπο.

Ἐ, ὕστερ' ἀπὸ τόση κλεισούρα, ἔχει βέβαια τὸ δικαίωμα νὰ πάρῃ καὶ λίγον ἀέρα ἡ Μιμή. Τώρα μάλιστα πού μὲ τις φροντίδες τῆς, οἱ κοῦκλές τῆς ἔγιναν καλὰ!...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΗ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Ὁ Γκα'Ντούρ, εὐθυτενὴς ἀκόμη, ἀπτόητος, μὲ ὕψος αὐθαδὲς καὶ σαρκαστικόν, ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἀπεκρίθη:

— Μὲ εἶδαν;... Ποῖς μὲ εἶδε;... Μὲ εἶδες σύ;—ἠρώτησεν ἕνα μέλος τοῦ Συμβουλίου, τὸ ὅποιον δὲν ἀπεκρίθη—σὺ μήπως;... σύ;... ὅχι;... ποῖος λοιπόν;... Ἐρωτῶ, ποῖος μὲ εἶδε; Θέλω

νὰ μάθω ἕνα, ἕνα μόνον, ἐκεῖνον πού μὲ εἶδε.

— Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτᾷς, εἶπεν ὁ Μπα'Μπουλό; ἔχεις μόνον τὸ καθήκον νάποκρίνεσαι.

— Δὲν θάποκριθῶ παρὰ 'ς ἐκεῖνον πού ἔχει λόγους νὰ μὲ κατηγορῇ. Σ' ἐκεῖνον μόνον πού μὲ εἶδε! Ἀς ἔλθῃ, ἂν τολμᾷ, νὰ τὴν ἰδῶ καὶ νὰ τὴν ἀκούσω. Ἀς ἔλθῃ νὰ μὲ πῇ κατὰ πρόσωπον, ὅτι ὁ ἐνοχος εἰμαι ἐγώ.

— Ὁ κατηγορούμενος ἄρχισε, βλέπω, νὰ κειλῇ! ἀνέκραξεν ὁ Ἀρχηγὸς Βασιλεύς.

— Ὁμολόγησε καὶ θὰ συχωρεθῇς, προσέθεσεν ὁ Μπα'Μπουλό. Δόσε στὸ Βασίλειά τοῦ φυλακτό του καὶ δὲν θὰ σὲ κειράξῃ κανεὶς. Διαφορετικὰ, θὰ δεθῇς, θὰ μαστιγωθῇς καὶ θάποθάνῃς.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ὁ Γκα'Ντούρ ἔδειξεν εἰς τὴν ἐμῇγυριν τὸν γρόνθον του. Τὸ κίνημα τοῦτο ἐπηύξησε τὴν ὀργὴν τῶν Συμβούλων. Ἀλλ' ἐνῶ ὁ Μπα'Μπουλό ἤνοιγε τὸ στόμα διὰ νὰ ἐκφωνήσῃ τὴν ἀπόφασιν, ἔξω ἤκούσθη ἀσυνήθης θόρυβος βηματῶν, φωνῶν, ὀπλων, καὶ ἀπὸ τὴν θύραν τῆς βασιλικῆς καλύβης, εἶδαν νὰ εἰσέρχεται εἰς Εὐρωπαϊκὸς μὲ λευκὰ ἐνδύματα καὶ μὲ μάσκαν, ἡ ὁποία ἐκάλυπτε τὰ τρία τέταρτα τοῦ προσώπου του.

Εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Παλάβρας, ὁ κύριος Φάμπρ,—διότι αὐτὸς ἦτο, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ ταξιδί του,—ἀπεκαλύφθη. Τὸν ἐχαιρέτισαν μὲ κραυγὰς χαρᾶς καὶ μὲ ζωηρὰ χειροκροτήματα. Ἰδοὺ! τὰ ἀγαθοποιὰ πνεύματα τῶν προγόνων ἔστειλαν τὸν κ. Φάμπρ εἰς τὴν ὑπερτάτην καὶ κρίσιμον στιγμὴν!

Ἀμέσως ὁ Μάγος, δίδων τὴν θέσιν του εἰς τὸν κ. Φάμπρ, τὸν ἀνεκήρυξε μεγαλοφώνως «πρόεδρον τῆς Παλάβρας».

— Μὰ πῶς συμβαίνει νὰ συνεδριάζετε; ἠρώτησεν ὁ κ. Φάμπρ. Ἐμᾶθετε λαπὼν τὰς σοβαρὰς εἰδήσεις, τὰς ὁποίας γέρω καὶ αἱ ὁποῖαι, τῶνόντι, ἀπαιτοῦν συνδιάσκεψιν;

Καὶ δι' ὀλίγων, ὁ πράκτωρ τοῦ Γαλλικοῦ Κόγγου, ἀφοῦ ἐπληροφορήθη τὰ κατὰ τὸ ἔγκλημα, ἐπληροφόρησε καὶ αὐτὸς τὴν Παλάβραν περὶ τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Ματαμπέλων καὶ τῶν σπουδαίων γεγονότων, τὰ ὁποῖα προητοιμάζοντο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ἀπὸ τὴν Δάλιαν ἐξαργατὰ ἢ νὰ σωθῇ ἢ νὰ καταδικασθῇ.

Ἐνῶ τὸ Συμβούλιον ἐξηκολούθει τὴν συνεδρίασιν, ἡ εἰδήσις τῆς καταδίκης τοῦ Γκα'Ντούρ διεδίδετο εἰς τὸ χωρίον καὶ ἐγέμιζε τὸν κόσμον χαρᾶν. Οἱ ἄνδρες, αἱ γυναῖκες, προπάντων δὲ τὰ παιδιά καὶ οἱ γέροντες, ὅλοι ἦσαν καταχαρούμενοι.

Ἡ Λοῦ' Φατύ ἐχώρευεν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς καὶ ἐτραγουδοῦσεν ᾠσματα ἐλευθερίας, ὅταν εἶδε τὴν Ὀ'Δάλιαν, ἡ ὁποία ἤρχετο σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὰ μόνον-πάτια. Ἐφερὲν εἰς τὸ κεφάλι μιὰν φλάσκαν ἀδειανήν. Ὁ ἥλιος, ὠχρὸς ἀκόμη,—διότι ἦτο πολὺ πρῶι,—διεπέρα μὲ τὰς ἀκτῖνάς του τὴν φλάσκαν αὐτήν, καὶ ἐνῶ ἡ μικρὰ ἐπροχωροῦσεν, ἡ φλάσκα ἐχρυσίζετο, ἱριδοβάφετο κι' ἐφώτιζε τὸ πρόσωπον τῆς μαύρης. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὴν περιέβαλλεν ἱερὸς φωτιστέφανος.

Ἡ Λοῦ' Φατύ ἔτρεξε πρὸς αὐτήν περιχαρὴς καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐμαθες τὰ εὐχάριστα νέα;

— Ὅχι... Τί τρέχει;

— Αἱ δὲν ἤλθαν λοιπὸν τὰ τὰμ-τὰμ ὥς τὸ σπίτι σας! Ναι, ναι... καλὰ ἔκαμαν... ἤξευραν καλὰ ὅς ὁ ἐνοχος δὲν μποροῦσε νὰ βρισκεται εἰς τὸ τίμιον σπίτι τῶν Λευκῶν.

— Ποῖς ἐνοχος; ἠρώτησεν ἡ Ὀ'Δάλια ταρασσομένη.

— Νά, ὁ Γκα'Ντούρ. Τώρα πιά θὰ μποροῦμε νὰ ζοῦμε καὶ νὰ κοιμούμεθα ἡσυχοὶ Ὁ Γκα'Ντούρ, τὸ τέρας, ἔκαμε ἕνα φοβερὸ ἔγκλημα καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

— Ὁ Γκα'Ντούρ;... ἔκαμε ἔγκλημα;... κατεδικάσθη;

— Μπα! γιατί τρώμαξες ἔτσι, Ὀ'Δάλια;... Τί σε νοιάζει ἐσένα;...

Ἀ, ναί, ξέρω... εἶνε ἡ ιδέα πού σου ἔβαλαν οἱ Λευκοί... ὅτι δὲν πρέπει νὰ χαίρεται κανεὶς διὰ τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων... Τῶν ἄλλων, ναί! μὰ τοῦ Γκα'Ντούρ!

— Σώπα, Λοῦ' Φατύ, σώπα!... ἀνέκραξε τραγικῶς ἡ μικρὰ μαύρη σιγῶν, δυνάτῃ τὸ χέρι τῆς φίλης τῆς. Τὸ δὲ κίνημα τῆς αὐτὸ ἦτο τόσον ἀπτόητον, ὥστε ἡ φλάσκα πού ἐταλαντεύετο εἰς τὸ κεφάλι τῆς ἔπεσε κατὰ γῆς, καὶ ἡ πέτρα πού εἶχε βάλῃ μέσα διὰ νὰ τὴν κρατῇ εἰς ἰσορροπίαν, ἐκυλίσθη εἰς τὴν ἄμμον.

— Μὰ τί ἔγκλημα ἔκαμεν; ἐπέμεινεν ἡ Ὀ'Δάλια.

— Ἀπόψε, τὴν ὥρα πού κοιμόταν ὁ βασιληᾶς, μπηκὲς κρυφὰ ἐπὶ παλάτι καὶ τοῦ ἔκλεψε τὸ φυλακτό του: τὸ νύχι τοῦ πάνθηρος!

Κ' ἐνῶ ἡ Ὀ'Δάλια ἔμενε σιωπηλὴ, καταπληκτη, ἡ φίλη τῆς ἐτραγουδοῦσε τρίβουσα τὰ χεῖρά:

Ὁὐ λά! οὐ λά! λα λί! οὐ λά!... Ἐπειτα, στηρίζασα τοὺς γρόνθους ἐπὶ τῶν ἰσχίων, ἤρχισε νὰ στορηγοῦρῇ σὰν σβούρα, φεύγουσα ὀλονέν ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων, πρὸς τὰ μόνον-πάτια τοῦ δάσους.

εἰς τὴν ἄμμον, τὴν ἔβαλε μέσα εἰς τὴν φλάσκα καὶ εἶπε βιαστικὰ πρὸς τὴν φίλην τῆς:

— Ἐκεῖ-πέρα... πίσω ἀπὸ τίς καλὺ-
βες, ἡ γίδα τοῦ Ντα' Σαγκουί, βόσκει
μόνη τῆς... Τρέξε, ἄρμεξέ τη, γέμισε
τὴ φλάσκα καὶ πῆγαινέ τη ἀμέσως εἰς τὸν
κύριο Τζάκ.

— Μά... εἶπεν ἡ Λου' Φατού.

— Στάσου, προσέθεσεν ἡ Ὁ' Δάλια,
φοβηθεῖσα μήπως ἡ φίλη τῆς ἔδλεπε
τὸν ἄρρωστον καὶ τὸ φυλακτὸν του. Δὲν
θὰ μῆκας ὅμως εἰς τὴν κάμαρα τοῦ κυρίου
Τζάκ... Κανείς δὲν μπαίνει ἐκτός ἀπὸ
τὴ μητέρα του... Ὅθ' ὁ δώ-

σῆς τῆ φλάσκα εἰς τὸ Ν'-
Γκόμε καὶ θὰ γυρίσῃς ἀ-
μέσως... Ἐγὼ φεύγω...
τρέχω γιὰ νὰ διορθώσω
τὸ κακὸ... ἂν εἴνε ἀκόμη
καίρως.

Ἐβρεχε... Διὰ δευτέ-
ραν φοράν, καὶ ὑπὸ
τὰς αὐτὰς περιστά-
σεις, ἔδλεπε τὰς
καλύβας νὰ περ-
νοῦν, νὰ φεύγουν
γρήγορα ἀπ' ἐμπρός
τῆς... Ἀλλ' αὐτὴν
τὴν φοράν δὲν ἐφαί-
νοντο ἔρμηνοι· οἱ
μαῦροι ἐπήγαυνο ἡ-
χοντο, τὰ παῖδιά ἐ-
γελοῦσαν, αἱ γυ-
ναῖκες συνωμίλουν,
κοπανίζουσαι τὴν
μανιόταν των εἰς
ξύλινα ἰγδία καὶ
τὸ θέμα τῆς συνο-
μιλίας των ἦτο βέ-
βαια τὸ ἐγκλημα.

Ἡ Ὁ' Δάλια ἔ-
τρεχεν, ἔτρεχε, καὶ
τὰ βλέμματα δὲν
ἤμπορούσαν πλέον
νὰ τὴν φθάσουν. Οὐδεὶς τὴν ἀνεγνώριζε.

— Ἐγὼ ἔκαμα τὸ ἐγκλημα, ἐσυλλο-
γίζετο, καὶ ἄλλος καταδικάσθηκε. Γρή-
γορα, Ὁ' Δάλια!... τρέγα!

Ὡμιλοῦσε πρὸς τὸν ἑαυτὸν τῆς ὅπως
τὸ ἔκαμεν εἰς τὸ δάσος, τὴν στιγμήν
ποῦ ἐπλησίαζαν τὰ θηρία, ὅπως τὸ ἔκαμε
χθές, τὴν ὥρα ποῦ ἐπήγαυε νὰ πάρῃ
τὸ νύχι, ὅπως τὸ ἔκαμεν εἰς ὅλας τὰς
τραγικὰς στιγμάς, ὅταν ἡσθάνετο τὴν
ἀνάγκην νὰ συμβουλευθῇ ἢ νὰ ἐνθαρ-
ρύνῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς.

— Ναί... ἐξ αἰτίας σου ἕνας ἄν-
θρωπος θὰ πεθάνῃ.

Ἐξάφνα ἐσταμάτησε:

— Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἐσυλ-
λογίσθη, εἶνε κακός. Εἶνε ὁ Γκα' Ντούρ.
Δηλαδή ὁ πῖς κακὸς ποῦ ὑπάρχει, ὁ
φόβος καὶ ὁ τρόμος τῆς φυλῆς. Ὁ θά-
νατός του θὰ ἦταν ἡ σωτηρία, νίκη!..

Ὅλοι, ἀπὸ τώρα, χαίρονται γι' αὐτό.
Θὰ λείψῃ ὁ Γκα' Ντούρ καὶ κανεὶς πιά
δὲν θὰ πειράζῃ τὰ παῖδιά, οὔτε θὰ βρίζῃ
τίς γυναῖκες, οὔτε θὰ κάμνῃ καυγάδες
μὲ τοὺς ἄνδρες.

— Ὁ' Δάλια!... μὰ τί λές;

— Ναί, καλὰ λέγω... κανεὶς δὲν θὰ
μάθῃ... κ' ἐγὼ θὰ μπορέσω νὰ ζήσω..

— Ὅθ' ὁ μπόρεσας νὰ ζήσῃς;...

— Βεβαίως... Ἐπειτα, μήπως δὲν
εἶνε ἀνάγκη νὰ ζήσω; Μήπως ὁ κύριος
Τζάκ δὲν μὲ χρειάζεται γιὰ νὰ γίνῃ
καλὰ;

— Ὁ κύριος Τζάκ;... μιλάς γιὰ τὸν
κύριο Τζάκ; Μὰ τὴν ἐρώτη-
σες πρὶν τὸ κάμῃς αὐτό; Ἐ-
τοὶ θὰ σ' ἐσυμβούλευε ὁ Τζάκ;..

— Ὅθ' ὁ ἐπεδοκίμαζε; Ὅθ' ὁ ἐ-
νεθάρρυνε, Ὁ' Δάλια;... Τί
θὰ κάμῃς;.. Αὐτὰ λοιπὸν ποῦ
ἔμαθες, μὲ τὸσους κόπους, μὲ
τόσην ὑπομονή, μέρους καὶ μῆ-
νης τώρα ποῦ σὲ διδάσκει, ὁ
καλὸς σου ἀφέντης; τὰ ξεχνᾷς;

Καίνομιζεις πῶς θὰ
σὲ ἤθελε πιά κοντὰ
του, ἂν ἤξευρε τί
σκοπεύεις νὰ κά-
μῃς;...

— Κύριε Τζάκ!
ἐπιθύρουν ἡ μικρὴ
μαῦρη, ρίπτουσα
βλέμμα πρὸς τὸ
μέρος τοῦ οἰκίσκου
τῶν Λευκῶν. Ἐμ-
πνευσέ με!

Ἐμεινε προσε-
κτική, ἀκίνητη, μὲ
κλειστὰ μάτια, ὡς
νὰ ἤθελε ν' ἀκού-
σῃ καὶ μὲ τὰ μάτια
τῆς ἀκόμη, μὲ τὰ
ὅλα τῆς.

— Γενναία Ὁ'-
Δάλια! ἤκουσε. Θὰ

ναυαγήσῃς ἐσὺ εἰς τὸν λιμένα;.. Ἀκόμη
διστάζεις;... Μὰ δὲν ἤξεύρεις λοιπὸν
τὴ λέξι... τὴ μόνη ποῦ πρέπει τώρα νὰ
σὲ ὁδηγήσῃ;... Τὸ καθήκόν σου!..

Ἀνοιξέ πάλιν τὰ μάτια τῆς. Καὶ τὸ
ἄπλετον φῶς τοῦ ἡλίου τὰ ἐπλημύρισε
μὲ λάμψιν. Συγχρόνως ἔγινε φῶς καὶ
εἰς τὸ πνευμά τῆς, εἰς τὴν συνείδησίν
τῆς, καὶ διηυθύνθη σταθερῶς πρὸς τὸ
μέρος τῆς Παλάβρας.

Ἐφθασεν ἐκεῖ καὶ εὐθεῖαν, καὶ ἐνῶ
ἡτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν περιβό-
λον, ὁ ὁποῖος ἐχώριζεν ἀπὸ τὸν δρόμον
τὴν σκηνὴν τῆς Παλάβρας, εἶδε προση-
λωμένον εἰς ἕνα δένδρον τὸν Γκα' Ντούρ,
τὸν ὁποῖον οἱ πολεμιστὰὶ τοῦ βασιλέως
κατεγίνοντο ἀκόμη μὲ πολὺν κόπον νὰ
προσδέσουν εἰς τὸ δένδρον ἐκεῖνο διὰ
σχοινίων χονδρῶν. Ἐστάθη πρὸς σιγ-
μὴν, ἔπειτα ἔτρεξε πλησίον του καὶ ἤρ-

χισε νὰ τὸν περιτριγυρίσῃ, ὅταν τὸν ἤ-
κουσε νὰ τῆς φωνάζῃ ὑβριστικῶς:

— Βρὲ σύ, μικρὴ κακαράξα, μαδη-
μένη, θὰ κάψῃς νὰ μὲ τριγυρίσῃς;

Ἀλλ' ἡ Ὁ' Δάλια προσεποιήθη ὅτι
δὲν ἤκουσε. Αὐτὴ ἐκύτταζε νὰ κάμῃ
τὸν σκοπὸν τῆς...

— Φεύγα ἀπὸ δῶ! καληοκρίτισο!..
ὑβρίσε καὶ πάλιν ἐκεῖνος.

— Γιατί μοῦ λές ἄσχημα λόγια,
Γκα' Ντούρ, ἐνῶ ἐγὼ γυρεύω νὰ σὲ
σώσω;

— Νὰ μὲ σώσῃς; Ἐσὺ;

— Ναί, γιατί δὲν εἶσαι ἔνοχος. Τὸ
ξέρω.

— Τὸ ξέρεις; Ἀ!.. νὰ ἕνας ἄνθρω-
πος ποῦ τὸ ξέρει!.. Γιατί τότε δὲν τρέ-
χεις νὰ τὸ πῇς στὴν Παλάβρα ποῦ συνε-
δριάζει ἀκόμη;

— Αὐτὸ ἐτοιμαζόμενον νὰ κάμω. Ἄν
δὲν μὲ πιστέψουν ὅμως; Νὰ μποροῦσα
τουλάχιστον νὰ σὲ λύσω... νὰ φύγῃς...
Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιλέως
εἶχαν ἀπομακρυνθῇ, Ὁ' Δάλια προσε-
πάθησε νὰ εὕρῃ καμμίαν ἄκρην, νὰ
λύσῃ κανένα κόμβον. Ἀλλ' ἔχῃ ἦτο
πολὺ στερεὰ δεμένους.

— Πίεσε καλλίτερα μὲ τὰ δάκτυλά
σου τὰ σχοινιά αὐτὰ ποῦ δένουν τὰ χέ-
ρια μου. Πίεσε ἀπ' ὅλα τὰ μέρη καὶ ὁ
κόμβος θὰ χαλαρωθῇ. Θὰ παραλύσῃ...
Ἐπειτα θὰ τὴν λύσῃς εὐκόλα... Καὶ
ἄμα ἐλευθερωθῶν τὰ χέρια μου, ἐσώ-
θηκα! Ἐξέρω ἐγὼ... πολλοὺς ἔδεσα 'ς
αὐτὸ τὸ ἴδιο δένδρον...

Ἐκαμεν ὅπως τῆς εἶπεν ὁ Γκα'-
Ντούρ. Ἐπίεζε πυρετωδῶς ἀλλ' ἄσφα-
λως... Οἱ κόμβοι ἐχαλαρώθησαν... Καὶ
μετ' ὀλίγον ὁ δεσμώτης ἦτο εἰς θέσιν
νὰ κινῇ καὶ νὰ μεταχειρίζεται τὰ χέ-
ρια του, διὰ νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ τὰς χον-
δρὰς ἵνας ποῦ ἐσφιγγαν τὸν κορμὸν του
καὶ τὰ μέλη του. Ἡ Ὁ' Δάλια τὸν ἐ-
βοηθοῦσε.

— Τώρα, εἶπεν, ὅταν ὁ δεσμώτης
ἡλευθερώθῃ ὁλωσδιόλου, δέσε ἐμὲ εἰς
τὴ θέσιν σου καὶ τρέξε νὰ μὲ καταγγεί-
λῃς. Γιατί ἐγὼ εἰμαι ἡ ἔνοχος!

— Ἐσὺ;... Νὰ δέσω ἐσέ;... Ὁχι,
δὲν θέλω!... Αὐτὸ δὲν εἶνε δική μου
δουλειά.

— Τότε φύγε!

— Οὔτε. Ὅπως δὲν εἰμαι ἔνοχος,
ἄλλο τόσο δὲν εἰμαι καὶ δειλός. Μένω.

— Γκα' Ντούρ!... Βλέπω πῶς δὲν
εἶσαι τόσο κακὸς ὅσο σὲ λένε!..

Ἀκίνητος ὁ Γκα' Ντούρ, ἐνῶ τὰ
δεσμά του ἦσαν πλέον κάτω, ἐστέκετο
κ' ἐκύτταζε τὴν Ὁ' Δάλιαν τρέχουσαν
πρὸς τὴν σκηνὴν τῆς Παλάβρας.

(Ἐπειτα συνέχισεν) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀπορία τοῦ Τοῦτο.

Ὁ Χριστὸς λέγει πῶς: Ὅλοι οἱ ἄνθρω-
ποι εἶνε πλησίον μας. Πῶς γίνεται αὐτό, ἀ-
πὸ ἄλλοι εἶνε ἐδῶ, κ' ἄλλοι ἐτὴν Ἀμερική;
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀθανασίου Διάκου

Ἡ Μαμά:—Τὸ ἦρξες τὸ φαλλίδι, Ἐ-
λένη;—Ὁχι, μαμά μου. Κοντεύω ὁ-
μῶς νὰ τὸ εὗρω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Ἀσίας

Τὰ μάθαιτε! Σήμερον μοῦ μίλησε ὁ Βα-
σιλεὺς!

Πῶς; εἰσένα;

Βέβαια. Περνοῦσε μὲ τὸ αὐτοκίνητο,
καὶ μοῦ φώναξε νὰ φύγω ἀπὸ τὴ μέση τοῦ
δρόμου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Εἰς τὴν προηγουμένην «Κυριακὴν», κα-
θὼς ξεῦρετε ἐραθεύθη ἡ Ἐλιοῦδα. Δὲν μοῦ
ἔστειλεν ὅμως τὴν φωτογραφίαν τῆς καὶ δι'
αὐτὸ δὲν βλέπετε τὴν εἰκόνα τῆς εἰς τὸ ση-
μεριὸν φύλλον. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μοῦ
κάμῃ τὰ ἴδια καὶ τὸ Ἀφρόκρητο, τὸ ὁποῖον
συγχάρισμα.

Ὅσοι μ' ἐρωτᾶτε μὲ τὸσον ἐνδιαφέρον
διὰ τὴν «Στέλλαν Βιολάντη» τοῦ κ. Φαίδω-
νος, μάθετε διὰ νὰ χαρῆτε ὅτι καὶ τὸ νέον
δράμα τοῦ ἀγαπητοῦ σας συγγραφέως ἔχεν
εἰς τὸ θέατρον τὴν μεγαλητέραν ἐπιτυχίαν.
Ἐπὶ τὰς φερόσας προσεχέσας εἰς τὴν σκηνὴν τὴν
πρωτὴν βραδυὰν κ' ἐξεπικροτήθη ἐνθουσιω-
δῶς. Τὸ δράμα ἐπαίχθη συνεχῶς ὁλόκληρον
ἐβδομάδα καὶ ὅλα παρ' ὅλη ἀκόμη πολλάνκι.
Ἐπικροτοῦμεν Ἀπολλών, ὁ κ. Ἐ. ἔλαβε τὴν
ἐπιστολήν σου καὶ τὸ διήγημα. Σὲ συγχά-
ρει, ἀλλὰ σὲ συμβουλεύει νὰ μὴ τὸ δημοσιεύ-
σῃς. Εἶνε ἀκόμη πρωτόλειον. Ἀμα γράψῃς
κανένα καλλίτερον, τότε,

Χρυσόφωτος Ἐλπίδα, σήμερον δημοσιεύω
τὰς ἀγγελίας τῶν νεαρῶν Ἰαπωνίων, καὶ ἐλ-
πίζω ὅτι πολλοὶ φίλοι μου θὰ σπεύσουν νὰ
τοῖς στείλουν δελτάρια καὶ νανοῖξουν μαζί
τὴν ἀλληλογραφίαν, ὅπως σὺ. Εὐγε, ὡραῖα
ἔγραψες πρὸς τὸν κ. Γνωγε!

Σοῦ ἔστειλα τετράδια, Ἀῖρα τῆς Νεότητος.
Φυσικά, ἄμα μεγαλῶσα καὶ καὶ αἴσθη τοῦ
Σχολείου, τότε ἐννοεῖ ὅτι ἀτὰ σχολικά ἔτη
εἶνε τὰ καλλίτερα, τὰ πλέον ἀμέριμνα, τὰ ἀ-
ληθινά...

Ἡ καθυστέρησις, Δόξα τῆς Ἑλλάδος.
προῦλιν ἀπὸ ἀνωμαλίαν τῆς διεκπεραιώσεως,
ἡ ὁποία διορθώθη. Ὅλα ἐλήφθησαν. Φίλησέ
μου τὴν Ἑλληνικὴν Θάλασσαν καὶ τὸ Ἐνδο-
ξον Μέλλον.

Κ' ἐγὼ σὲ συγχάρισμα διὰ τὸν λαμπρὸν
βαθμὸν, Ναυοικῆ, καὶ σοῦ εὐχομαι καὶ εἰς
ἀνώτερα. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ
δι' ὅσα γράφεις καὶ ἐπιθυμῇ πολὺ νὰ σὲ γνω-
ρίσῃ, ὅπως κ' ἐγὼ. Λοιπόν, δὴν μὲ τὸ καλὸ
ὅθ' ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας, μὴ μὰς ξεχάσῃς.
Πρὸς τὸ παρόν, γράφε μοι συχνά.

Φαντάζομαι, Ἐλπίς, τί ὡραῖα ποῦ ἐπερά-
σατε εἰς τὴν Ὀλυμπίαν καὶ τί ἐντυπωστικὴν εἴ-
χατε ἀπὸ τὰ θαυμάσιά της μνημεῖα! Τάπο-
τελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ δὲν ὁργήσουν.
Εἰς τὰλλα σοῦ ἀπαντῶ ὅτι ἀνωτέρω καὶ εἰς
τὴν Ναυοικίαν.

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς πληροφορίες, Ἐλ-
ληνικὴ Σημεία. Τὸ γραμματάκι σου μὲ κα-
τήγησε καὶ θέλω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.
Προσπάθει μόνον νὰ κάμῃς τὸ γράψιμόν σου
πλέον εὐανάγνωστον.

Λάθος, ἂ, ἔκαμα λάθος. Τὸ τελευταῖον
ψευδώνυμον διὰ τοῦ ὁποῖου εἶχε γίνῃ γνωστὴ

εἰς τὸν κύκλον μας ἡ ἀγαπητὴ μου Μίνα
Πολέμη, δὲν ἦτο αὐτὸ ποῦ σὰς εἶπα προχθές,
εἰς τὴν ἀναγγελίαν τῶν εὐτυχῶν ἀρραβώνων
τῆς, ἀλλὰ τὸ Ἐνθουσιώδης Ἑλληνίς. Νὰ τὸ
ξεύρετε!

Ἡ Ἀῖρα τοῦ Πηνειοῦ μοῦ γράφει κατὶ
περίεργον. Ἐκάθητο εἰς τὸ παράθυρον καὶ
ἐπαίξε τὸ μανδολίνον τῆς. Τὴν στιγμήν ἐκεῖ-
νην ἐν ἀγρόνι ἐκάθοντο εἰς τὸν ἀντικρὺν
ἐξώστην καὶ ἄρχισε νὰ σφυρίξῃ τὸν ἴδιον
σκοπὸν τοῦ μανδολίνου (ἦτο ἡ Λεμονιά τοῦ
κ. Ν. Κοκκίνου). Ἦλλαξ σκοπὸν ἡ Ἀῖρα
τοῦ Πηνειοῦ, ἀλλὰ τὸ ἀγρόνι ἔκαμνε σὰν
τρέλλο. Ἡ φίλη μας ἐνόησεν ὅτι τῆς ἐγύρευε
νὰ παίξῃ τὸ ἴδιον κομμάτι. Πραγματικῶς,
μολὶς ἄρχισε νὰ τὸ παίξῃ, τὸ ἀγρόνι ἡσύχασε,
καὶ τὸ ἐσφύριξε πάλιν. Αὐτὸ δὲ ἐπανελήφθη
δύο-τρὶς φορές. Δὲν εἶνε περίεργον.

Εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, Προῦτὴ Ἀῖρα.
Ἐδιδάσκα εἰς τὰς ἐφημερίδας τὰς ταραχὰς
ποῦ ἔγιναν εἰς τὴν πόλιν σας. Ἐ, τώρα ποῦ
ἡσυχάσατε, γράφε μοι συχνότερα.

Χαίρω πολὺ, Καλλιτεχνικὴ Ψυχὴ, ποῦ ἔχω
μῖαν τόσο ἀρωσιωμένην φίλην. Τὸ τετρά-
διόν σου ἐλήφθ' ὅσον διὰ τὰ Παῖδ. Πνεύ-
ματα, νὰ σοῦ εἶπω: λαμβάνω καθημερινῶς
τόσα πολλά, ὥστε γάνω τὸν λογαριασμόν.

Ἡ Ἀλγαντία Βασιλοπούς μοῦ γράφει:
«Κάποτε ὁ κ. Φαίδων μὰς εἶπεν, ὅτι μία
μετακόμισις ἰσοδυναμεῖ μὲ δύο πυρκαϊάς. Δὲν
μοῦ λέγει ὅμως: Ταξίδι, μετακόμισις καὶ
ἐορτὴ Ὁραίας Χίου μὲ πόσας πυρκαϊὰς ἰσο-
δυναμοῦν;—Μὲ πολλὰς, πολλὰς, βεβαίως,
καὶ διὰ νὰ μὴ καῶ. Πρέπει νὰ σὲ ἀφίσω καὶ
νὰ πιάσω δουλειά...» Καλὸς νὰ ἔλθῃς! Δὲν
ξεύρεις πόσον ἀνυπομονῶνς σε περιμένουν.

ὑποθέτω, Ὁνειροσκόπε Κρής, ὅτι ἡ ὀκνη-
ρία ἦτο μεγαλητέρα ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν. Ἀς
εἶνε εὐχρηστικὰ περαστικά καὶ διὰ τὰ δύο, καὶ
ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τώρα συχνά. Χαίρω
ποῦ σοῦ ἀρέσουν τόσο τὰ φυλλάδιά μου. Ὁ-
χι, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ξαναστῇς διήγημα.
Δὲν πιστεύω νὰ διαρκῇ πολὺ ὁ θυμὸς τοῦ
πατέρα σου, Ἀνθιμίου Δυναμῆ: Ὁργή τι-
λοῦντων ὀλίγων ἰσχυρί. Ἀλλως τε θὰ ἴδῃ
καὶ τὴν μετάνοιάν σου διὰ τὸ ἀτάκτημα ἐκεῖνο
καὶ γρήγορα θὰ σοῦ ἀνανέωσῃ τὴν συνδρομήν.

Σοῦ ἔστειλα τὰ τετράδια, Ἀγριοῦλου.
Ὁραία ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ποῦ μοῦ περιγρά-
φεις τὴν ἐορτὴν τῆς ἀδελφῆς σου. Μὴ λέγεις
ὅμως «καλόνεμεν» ἀλλὰ «αγαλοῦμεν». Καλὸ
εἶνε τὸ ρῆμα, ἐκάλεσα ὁ ἀόριστος ποῦ τὸν
ξέρεις, κτλ.

Καλὸς νὰ ἔλθῃς, Προμάχης τῆς Ἰδέας,
πολὺ θὰ εὐχαριστήθῃς νὰ σὲ γνωρίσω. Σοῦ
ἀπαντῶ μὲ ὀλίγας λέξεις ὅσας δὲν ἔχω τό-
πον διὰ πολλὰς, καὶ ὅσας δὲν γράφεις τι
ἀπατηλὸν ἐκτενὴ ἀπάντησιν. Αὐτὸ κάμω δι-
όλου, καὶ δὲν εἰμαι καθόλου δυσχερῆστημένη
μαζί σου.

Ἀπατάσαι, Ἀλγαντία Ἀγριοῦλου, διότι
καμμίαν ἄλλην φίλην μοῦ δὲν ἀγαπῶ περισσό-
τερον ἀπὸ ἐσέ. Ἀλλ' οὔτε καὶ ὀλιγοτέρον.
Ξεῦρες ὅτι διακρίσεις δὲν κάμω, καὶ ἂν καμ-
μίαν φοράν ὁ χώρος τῆς Ἀλληγορίας δὲν
μοῦ ἐπέτρεψε νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἐν ἐστάσει,
δὲν ἔπρεπε νὰ υποθέσῃς αὐτό. Ἡ ἐπιστολή
σου μοῦ ἤρρεσε πολὺ.

Δύο ἐβδομάδων ἐπιστολὰς ἔχω ἐμπρός μου
ἀλλὰ τόπος δὲν ὑπάρχει δι' ἀπάντησιν νὰ
κάμω; Ὁ θάνατος ἀπλῶς τὰ ὀνόματα τῶν
καλλίτερον ἐπιστολογράφων: Τῆς Φωκίτης
κ' Ἀγριοῦλου, Δαρφροσεφῆς Σημεία,
Ἀρχιεπισκόπου Γερμανίας, (τὸν ὁποῖον εὐ-
χαριστοῦμεν καὶ διὰ τὰ ἀναμνηστικὰ δελτά-
ρια) Ἰάπων Νικητῆς, Γόνδολα τῆς Βενε-
τίας (τὴν ὁποῖαν παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψῃ
αὐτὸ ποῦ λέγει) Ἀγγελος Ἀδερφός, Γέρος
τοῦ Μορηῶ, Μεγαλοεργὸς Πατοῖς, Βάσκα τοῦ
Κανάρη, Ἑλληνοπούλα τῆς Θάκης, Δάκρυ
ὑποδούλου Ἑλλήνος, Ἐλαφὸς τῆς Αἰγύ-

πτου, Παλλὰς, Ὀλβία, Ἀργυρὸς Πρύμνη,
Ἰερὰ Φλὸς καὶ Φιλόταταις Ἰὰς (πρὸς τὴν
ὁποῖαν ἔστειλα ἐκ δευτέρου.)

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ
Νέα Ψευδώνυμα: Θαλαμηγός Ἀμφι-
τρίτη, κ. (B. K.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλά-
ξουν: ἡ Ἀπολοθεσία Ἐλπίς (0) μὲ Χου-
σανγὴν, Ἀῖρα τῆς Βενετίας, Κύμα τοῦ Ἰο-
νίου, Ἀπόλλωνα—ὁ Ἐθνικός Ὑμνος (0) μὲ
Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν, Πάλλουσαν Καρ-
δίαν—ἡ Ἀῖρα τῆς Νεότητος (0) μὲ Ἀνοι-
κτοκαρδὸν Ἀρσενικήδα, Γλυκεῖαν Ἐλπίδα,
Ζήτω ἡ Πατρίς, Παλλάδα—τὸ Χαῖρε Πατρίς
(0) μὲ Ἑλληνικὴν Θεότητα, Εἰμαὶ Ζακυνθία,
Ἀπτερον Νίκη—ὁ Ἀνακοῦον (0) μὲ Φοι-
κίον Ναυάριον, Διακριθεῖσαν Ἀρσενικήδα,
Γλυκεῖαν Ἐλπίδα, Διακριθεῖσαν Ζακύνθα,
Τερπὴν Ἀοιδόν—ὁ Ἰερὸς Ἀγὼν (0) μὲ
Ταπεινὸν Κύριον, Νάρκην, Ἀντάτην, Ἀγ-
γελον τῆς Ἐλευθερίας, Κυνηγὸν τῆς Ἐρη-
μίας, Ὑμνον τῆς Κρήτης, Ἀγριοῦλου, Δου-
ροβόλον Ἰων, Παλλάδα, Ἐθνικὸν Ἰδεώ-
δες, Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν, Μέγαν Ἀδελ-
φον, Ναυτοπούλα τῆς Θυέλλης, Χαλασὸν
Κόσμον, Πίστιν-Πατρίδα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς: Χαῖρε Πατ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 7 'Ιουλίου ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 18 'Ιουλίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 3 Αὐγούστου.

[Ὁ ἄρχης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.7]

[Ἀπὸ σήμερον ἀρχεῖται ἡ δημοσίευσσις Ἀσκήσεων ἐκ τῶν Συλλογῶν τοῦ νέου 115 Διαγωνισμοῦ. Τάποτελέσματα τοῦ προηγουμένου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἐλλείπει χώρου σήμερον, θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.]

281. Δεξιόγραφος.

Βάλε φθόγγον μουσικὴν
Εἰς ἐπίθετον κοινόν,
Διὰ τὴν κάμης ποιητὴν
Ἑλληνα, πολὺ γνωστόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζακυνθινοῦ Πανσέ

282. Δεξιόγραφος.

Δυνητικὸς καὶ αἰσθησις
Ἐνόνονται μαζί,
Καὶ νῆσος τοῦ Αἰγαίου μας
Προβάλλει στὴ στιγμῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλευθερίου Ἑλληνος

283. Στοιχειόγραφος.

Ἐνὸς ἀρχαίου ποιητοῦ
Ἄν κόψῃς τὸ κεφάλι,
Ἐν μέρος ἐνὸς μέλους σου
Ἀμέσως θὰ προβάλλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου

284. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε Ρῶ καὶ βάλε Τᾶ
Γιὰ τὴν ἰδέῃς ἐξαφνικά,
Ἀπὸ ποταμὸν ὥραιον
Μίαν νῆσον στὸ Αἶγαϊον.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐστρ. Ζ. Παρασκευαίδου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δεκαπενταετοῦς Πλοιάρχου

286. Στοιχειστονόγραφος.

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Ὅπως εἶμαι ἂν μάφισης,
Δύναμιν σπουδαίαν βλέπεις
Ὅταν μάποκεφαλίσῃς.
Καὶ τὸν τόνον μου κινήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόμητος Μόντε-Χρήστου

287. Δικτυωτόν.

***** = Ἀρχαῖος Βασιλεὺς.

***** = Τιτάν

***** = Ἡ τέχνη τῶν στίχων.

***** = Σύνολον ἐν τάξει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἑλπίδος

288. Ἐπιγραφή.

Α Χ Ρ Ο Γ Υ
Υ Κ Ρ Α Ε Ι
Α Π Ι Α Σ Ν
Λ Τ Ο Α Γ Ν
Χ Ι Ε Κ Σ Η
Ι Σ Μ Η Α Σ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρικτοῦ Ναυαγίου

289. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς

δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον λυρικὸν ποιητὴν.

1, Νόσος θανατηφόρος. 2, Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας. 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4, Μέρος μουσικοῦ ὄργανου. 5, Θεᾶ. 6, Βασιλεὺς, πατὴρ περικαλλοῦς κόρης. 7, Ἐκπαιδευτικὸν ἴδρυμα. 8, Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Δάκρυ Ὑποδοῦλου Ἑλλήνος

290. Ἑλληποσύμφωνον.

υ - αη - αι - εια - ιει.

Ἐστάλη ὑπὸ Στέλλας Βουρεδουμπᾶ

291. Φωνηεντόλιπον.

κλιν - νμ - χρσιν - * - πλς - πλς.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Φιλί τῆς Μάνας

292. Γεῖφος.

α α
κ' Ι Ι Ι κ' α γ α
κ' Ι Ι Ι κ' α γ α
κ' α α

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐστρ. Γ. Παρασκευαίδου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Φίλτατον Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, νὰ τὸ πιστεῦσω ὅτι αἱ γραπτὰί μας ἐξετάσεις ἐτελείωσαν; Ἐτοιμάζομαι νὰ μεταφέρω εἰς Κύπρον τὴν διπλωματοῦσιν!!!

Θαλαμηγὸς Ἀμφιτερίτη (Θ, 238)

Πρὸς τὴν Ἀπολοσεθίαν Ἑλπίδα. Κατόπιν τῆς διαγωγῆς κτλ. σοῦ δειλῶ ἐπισήμως καὶ οὐχὶ ἐφ' ἀπλοῦ χάριτος, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν κροκοδείλων καθημερινῶς αὐξάνει. Σοῦ ἔγραφα φοβερὰ πράγματα, εἰ; Ὁρσιμένως ἐσὺ ἀποτελεῖς ἐξάίρεσιν; Χά, χά! τί εἰρωνεῖ! ἀλλὰ δυστυχῶς... tout passe.
Γόνδολα τῆς Βενετίας (Θ, 239)

Τῷ ἀγαπητῷ Πέτρῳ ἀναχωροῦντι εὐχομαι καλὸν κατευθίδιον καὶ ταχεῖαν ἐπάνοδον. Ἀντιπρόσωπος Συλλόγου «Ἀναγέννησις» ἐν Πόρτ-Σαίτ, Γεώργιος Λαχανᾶς, (Ἀ-στρον τῆς Ἀνατολῆς). (Θ, 244)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1909

Εἰς τὴν κληρωτὶδα ἐτέθησαν οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2220 οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι 7ης Ἰουνίου συνδρομὴν ἑτησίαν, ἐννεάμηνον, ἐξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὑποίας συμπεριλαμβάναντο ἡ 31 Μαΐου. Ἐκκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἐξῆς 50 ἀριθμοὶ :

1055, ἐκέρδισεν ἐν ὁρολόγιον τῆς τοῦ πῆς.

758, 2115, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν

40 κατ' ἐκλογὴν του.

1849, 1293, 71, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας

δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.

2091, 956, 1938, 1084, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης

ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.

621, 1765, 1310, 1571, 337, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἑνὰ μίαν ἑτησίαν συνδρομὴν

«Διαπλάσεως» τοῦ 1910.

1710, 2157, 101, 2212, 1408, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἑνὰ ἐν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου

τῆς Ἀγάπης».

2018, 1691, 234, 1435, 561, 2110, 62, 142, 2065, 663, ἐκέρδισεν ἕκαστος

ἑνὰ ἑνὸς τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3, 50.

1971, 1582, 136, 230, 2164, 1239, 1934, 16, 1738, 1294, 2205,

1486, 854, 1277, 2043, 1809, 169, 1830, 580, 1493, ἐκέρδισεν

ἕκαστος ἑνὰ ἑνὸς τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν Δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζί με τὸ 30 φύλλον τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιουται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Οἱ δὲ κάτοχοι τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογὴν τῶν, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς δρῶσιν ποιοὺς ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Ἡ ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ τῶν Δώρων τοῦ 1909, θὰ γίνῃ τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἑτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἐξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάναντο ἡ 31 Αὐγούστου 1909. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Τρίτης Κληρώσεως ὅμοια με τὰ τῆς Δευτέρας.